

Curierul Adventist

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos - Noiembrie 2010

Prelegeri pentru săptămâna de
rugăciune - 2010

SUMAR

3. Mesaj din partea președintelui Conferinței Generale
TED N. C. WILSON
4. Renaștere în valea umbrei morții
Magyarosi Barna
6. Un popor care așteaptă cu nerăbdare
Ted. N. C. Wilson
9. Poporul care pleacă – poporul care ajunge
Daniel Chirileanu
12. Un popor fericit și plin de pace
Gina Wahlen
14. Un popor încrezător în promisiunile
lui Dumnezeu
Miguel Luna
16. Un popor împuternicit de Duhul Sfânt
Erton Carlos Kohler
18. Un popor sfânt și fără vină
Chantal J. Klingbeil
21. Un popor care s-a predat cu totul lui Isus
G. Edward Reid
23. Un popor care rezistă până la capăt
Douglas Jacobs
25. Acceptați în Numele Celui Preaiubit
Ellen G. White
28. Prizonieri ai Speranței
Teodor Huțanu
31. Copii Speranței
Jean Kellner

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de
Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVII, NOIEMBRIE 2010

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Consultanți:
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georget Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur,
Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:
Iacob Pop, Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Magyarosi
Barna, Constantin Dinu

Director: Iacob Pop
Corectură: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare: Rebeca-Emilia Iordan

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Mesaj din partea președintelui Conferinței Generale

Dragi frați de credință în speranța adventă,
Nicio promisiune nu este mai de preț pentru poporul rămășiței lui Dumnezeu decât declarația lui Isus: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14,3). Milioane de credincioși din întreaga lume s-au bucurat în „fericita nădejde” mai bine de 160 de ani. Prin definiție, adventiștii de ziua a șaptea își organizează viața și misiunea în jurul promisiunii Mântuitorului de a Se întoarce. Încrederea lor în realitatea revenirii le influențează experiența zilnică: ei iau decizii, leagă relații, își aleg o carieră – fac toate lucrurile având privirea îndreptată spre revenirea lui Isus.

Anul acesta, prelegerile Săptămânii de Rugăciune poartă titlul „Poporul speranței” și se întemeiază pe sfatul dat de apostolul Petru, ca rămășița lui Dumnezeu să aibă o „purtare sfântă și evlavioasă”, pentru ca să fim găsiți de El „fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3:10-14). Autorii prelegerilor provin din diferite părți ale lumii și au pregătit aceste mesaje cu grijă, cu rugăciunea ca oamenii care le

vor citi sau auzi să fie întăriți în credință și încurajați să trăiască evlavia practică pe care Isus a susținut-o prin viața și învățăturile Sale și care devine posibilă prin puterea Sa sfințitoare. Lumea are nevoie – și merită – să audă solia lui Hristos transmisă de un popor care seamănă cu Hristos. Când vom fi transformați prin harul Său, vom predica, vom învăța și vom da mărturie cu smerenie, cu iubire și într-o manieră atractivă.

Comentând acest pasaj central din 2 Petru, capitolul 3, Ellen G. White amintește următoarele: „Domnul Hristos așteaptă cu o dorință nerăbdătoare manifestarea caracterului și a vieții Sale în biserica Sa. Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în cei ce fac parte din poporul Său, El va

veni pentru a-i revendica drept copiii Săi. Este privilegiul fiecărui creștin, nu numai să aștepte, ci și să grăbească venirea Domnului Isus Hristos. Dacă toți cei care pretind că poartă Numele Său ar aduce roade spre slava Lui, cât de rapid ar fi semănată sămânța Evangheliei în întreaga lume. Ultimul mare seceriș va avea loc repede, iar Hristos va veni pentru a aduna grâul prețios.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 69)

Acolo unde solia revenirii iminente a lui Hristos a fost predicată cu putere și convingere, poporul lui Dumnezeu a cunoscut atât o reînviore, cât și o reformă – și lucrul acesta va avea

loc iar! Gândurile se schimbă, relațiile sunt refăcute, inimile căldicele sunt cuprinse de căldura iubirii față de semeni, iar bisericile își îndreaptă atenția spre misiunea care le-a fost încredințată de Isus.

Rugăciunea mea este să vă deschideți inimile înaintea Duhului lui Dumnezeu și să cereți cu stăruință reînviore și reforma care să fie încununate de ploaia târzie a Duhului Sfânt și de revenirea

lui Hristos. Mă rog ca prin prelegerile de anul acesta să cunoașteți o reînnoire spirituală, să lucrați pentru membrii familiei voastre, pentru biserica voastră și pentru societate, aducându-le la cunoștință vestea minunată a revenirii lui Isus!

Fratele vostru în „fericita nădejde”,
Ted N. C. Wilson

TED N. C. WILSON este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Prin definiție, adventiștii de ziua a șaptea își organizează viața și misiunea în jurul promisiunii Mântuitorului de a Se întoarce.

Renaștere

în valea umbrei morții

Magyarosi Barna

EZECHIEL 37:1-14

La sute de kilometri depărtare de casă, în mijlocul unui popor cu o limbă ciudată și străină, israeliții se simțeau lipsiți de orice nădejde. Simbolul prezenței, al ocrotirii și al sfințeniei divine, Templul, zăcea în ruine. Tot ceea ce le era scump și drag, tot ceea ce au reușit să strângă cu trudă a fost acaparat și luat cu forța. Li se părea că toate promisiunile lui Dumnezeu au fost uitate și că viața nu mai avea niciun sens.

„Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea; suntem pierduți!” (Ezech. 37:11), acestea erau cuvintele care ieșeau de pe buzele lor, însoțite de un oftat lung. Ideea de a se întoarce cândva acasă și de a începe viața din nou suna ca o glumă proastă din partea cuiva care nu era în stare să înțeleagă gravitatea situației. Totuși, în ciuda disperării și a apatiei generale, Dumnezeu le trimite israeliților o solie care arată singurul mod în care speranța lor poate renaște.

Poate că astăzi nu mai trăim în robie, nimeni nu ne-a devastat casa, nu ne-a jefuit de tot ceea ce am economisit cu sudoare de-a lungul vieții, însă stresul supraviețuirii zilnice, problemele mărunte, dar constante și săcâitoare ale rutinei, reușesc să ne dea sentimentul oaselor uscate, senzația sufletului secătuit.

Suntem chemați să fim oamenii speranței, care reușesc să se ridice deasupra greutăților și provocărilor inerente vieții pământești și să le oferim un scop celor din jurul nostru, pentru care merită să

trăiești, să te lupți și să te sacrifici. Mesajul capitoului 37 din Ezechiel ne arată modul în care acest lucru este posibil.

Primul pas spre redeșteptare este confruntarea cu realitatea. Domnul îl întreabă pe profet: „Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învie?”

Care este scopul pentru care Ezechiel este întrebat? Nu știe Dumnezeu care va fi soarta poporului Său? Desigur că știe. Însă recunoașterea neputinței de a ieși din situația în care am ajuns datorită deciziilor noastre greșite este pasul fără de care nu se poate porni pe drumul recâștigării speranței. Negarea realității, sau ascunderea după deget, nu va rezolva problema. Nici speranțele false, nutrite de concepții omenești despre modul în care am putea ieși din încurcătură, nu vor aduce o schimbare. Prin întrebarea cu care se află față în față, Ezechiel își dă seama că, dacă există, speranța aceasta nu se datorează puterii omenești. De aceea el răspunde: „Doamne, Tu știi...” Adică El este în stare. El poate. El, care știe faptele noastre (Apoc. 2:2,19; 3:1,8,15) poate să ne scoată din starea în care suntem. El,

care este Creatorul nostru, poate să ne dea o viață nouă. Câtă speranță se află în această scurtă propoziție: „Tu știi.” Cât de mult s-ar transforma viața noastră dacă, în acele ocazii în care ne credem puternici, în stare de a realiza ceva, am spune: „Doamne, Tu știi mai bine, dă-mi înțelepciune.” Pentru Dumnezeu, starea noastră nu este o surpriză, El ne știe. El ne cunoaște nu doar din exterior, El ne cunoaște interiorul. Nu ne cunoaște doar datorită faptului că El este omniscient, ci pentru că El și-a asumat, în Isus Hristos, natura umană. Ne cunoaște din experiență. A mâncat aceeași mâncare ca noi, a trăit aceleași greutăți, a îndurat aceleași suferințe ca noi, a trecut prin aceleași ispite ca și noi. Dacă cineva știe cum să ne scoată din starea în care suntem, El este Acela. Există speranță! „Tu știi, Doamne.”

Al doilea pas spre a deveni poporul speranței se află în cuvintele: „Oase

uscate, ascultați cuvântul Domnului! Așa vorbește Domnul Dumnezeu către oasele acestea: «Iată că voi face să intre în voi un duh, și veți învia!» (Ezech. 37:4,5) Nu există speranță fără Cuvântul lui Dumnezeu. Calvin a afirmat: „După cum nu există Cuvânt fără Duh, nu există nici Duh fără Cuvânt.” Cele două merg mână în mână. Poporul speranței s-a născut în urma studierii profunde și conștiințioase a Cuvântului lui Dumnezeu.

Situația pare absurdă. Ce rost are să le predici unor oase uscate? Cine va asculta? Și totuși Dumnezeu poruncește: „Procește acestor oase și spune-le...” Situația în care a ajuns poporul Israel se datora neglijării profeților trimiși de Dumnezeu. Restaurarea și recăștigarea speranței va veni în urma ascultării de Cuvânt.

Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce fără rod (Isaia 55:11), dar el trebuie studiat, ascultat și predicat. În calitate de popor al speranței, trebuie să ne întrebăm: Cât de central este locul pe care-l ocupă Cuvântul în viața noastră devoțională personală, în familiile noastre, în bisericile și în școlile noastre? Vântul Duhului redeșteptării va începe să bată pe măsură ce paginile Scripturii vor fi deschise și trăite.

Ceea ce urmează, al treilea pas, este o lucrare similară cu cea de la crearea primului om. Procesul descris de Ezechiel ne aduce aminte de modul în care Dumnezeu l-a format pe Adam din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață. Oasele răspândite în vale mai întâi se adună, apoi capătă un trup neînsuflăit, ca apoi să reînvie prin puterea Duhului. Dacă Israel se va întoarce din robie și se va constitui într-o națiune nouă, lucrul acesta se va datora puterii creatoare și recreatoare a lui Dumnezeu. Redeșteptarea și reînnoirea noastră spirituală cer o putere similară cu cea de la creație. În Psalmi 51:10, unde cere ca Dumnezeu să creeze în el o inimă curată, David folosește un verb al cărui subiect nu poate fi decât Dumnezeu. El, care a adus la existență lumea noastră din nimic, este în stare să ne dea o inimă nouă și un duh nou.

Contextul în care se află profeția cu privire la oasele uscate ne arată că semnificația simbolică a viziunii are de-a face cu renașterea poporului Israel. „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele. Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru.” (Ezech. 36:26-28)

Da, oasele uscate pot fi transformate într-o armată cu o chemare specială. Doar ca rezultat al acestei intervenții

divine, vom fi în stare să fim un popor al speranței. Renăscuți și reînnoiți prin puterea Duhului Sfânt, viața noastră va radia nădejdea revenirii Domnului nostru Isus Hristos.

În săptămâna care ne stă în față, avem privilegiul de a fi „proccii Duhului”, de a-L ruga să vină și să aducă o nouă suflare de viață, de dragoste, de credință și de speranță în viața noastră personală, în viața de familie și de biserică.

MAGYAROSI BARNÁ este directorul Departamentului Educație, Diviziunea Euro-Africa.

Un popor care așteaptă cu nerăbdare

Ted. N. C. Wilson

CE ÎNSEAMNĂ SĂ ÎL AȘTEPTĂM PE DOMNUL?

Când încerca să le reaprindă dragostea față de revenirea lui Isus, Petru i-a întrebat pe frații lui creștini: „Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu...?” (2 Petru 3:11,12) Cuvintele acestea sunt esențiale și încurajatoare pentru noi, slujitorii Domnului din ultimele zile ale istoriei pământului, când marea luptă se apropie de final. Pasajul acesta din 2 Petru conține o întrebare, un răspuns și speranța noastră. Luată împreună, ele determină și definesc calitatea vieții credinciosului și concepția lui despre lume. Să analizăm împreună semnificația acestor versete pentru adventiștii de ziua a șaptea din secolul al XXI-lea, care așteaptă și grăbesc revenirea Domnului.

Ce fel de oameni...

Întrebarea lui Petru implică ideea că există mai multe feluri de oameni și că putem să îi identificăm pe baza preocupărilor lor și pe baza calității vieții lor. Petru se arată interesat în mod special de urmașii lui Mesia,

Hristosul, de frații lui de credință. Ei alcătuiesc un popor diferit de celelalte popoare; ei provin din culturi diferite și din zone diferite ale lumii, dar au fost chemați să formeze un singur popor prin puterea lui Dumnezeu. Poporul acesta are un anumit profil, un anumit set de trăsături distinctive pe care trebuie să le aibă toți membrii care îl alcătuiesc, pentru a reuși să fie ceea ce Dumnezeu Își dorește.

Întrebarea ridicată de Petru este importantă și poate să ne fie adresată tuturor. Care este profilul meu/tău ca om credincios? Cum ar trebui să arate un creștin? S-ar putea ca întrebarea aceasta să nu fie îndrăgită, mai ales în lumea occidentală, unde accentul pus pe individualism este o amenințare serioasă la adresa identității comunității de credincioși. Credinciosul nu ar trebui să pretindă că persoana lui îl privește numai pe el. Noi formăm un popor – poporul rămășiței. Sub călăuzirea Duhului Sfânt și pe baza Cuvântului revelat al lui Dumnezeu,

am ales să ne alăturăm unei biserici mondiale, unui popor unic. De aceea, este potrivit și chiar indispensabil să punem întrebarea: Ce fel de popor trebuie să fim?

S-ar putea ca întrebarea aceasta să îi ducă pe unii cu gândul la stilul de viață legalist. Dar Petru nu promovează legalismul. El este preocupat de impactul harului mântuitor al lui Hristos asupra vieții comunității de credință, care așteaptă revenirea Domnului. Așteptarea îl obligă să pună această întrebare. Speranța creștină nu este încă o realitate împlinită. Noi mai suntem încă niște peregrini și ne luptăm cu realitatea așteptării. Pe de altă parte, întrebarea aceasta merită și un răspuns personal: Ce înseamnă pentru tine să aștepti venirea Domnului? Întrebarea nu face referire la dimensiunea psihologică a așteptării (Să îmi fie frică? Să mă bucur? Ce certitudini am?), ci la modul în care această așteptare ne influențează calitatea vieții.

Trebuie să subliniem mereu unicitatea identității bisericii noastre care nu poate fi separată de mesajul și de misiunea ei. Unicitatea aceasta este legată de conceptul biblic de adevăr și, prin urmare, este legată direct de persoana lui Isus, care a declarat că El este adevărul (Ioan 14:6). Unicitatea Lui a transformat viața a milioane de creștini de-a lungul istoriei și va transforma universul însuși. Petru le pune urmașilor lui Hristos o întrebare provocatoare: „Ce fel de oameni ar trebui să fiți?” Întrebarea pleacă de la nevoia de a exprima și de a păstra identitatea credinciosului, într-o lume în care ne confruntăm permanent cu preocupări și stiluri de viață necorespunzătoare și chiar greșite.

... ar trebui să fiți...

Întrebarea lui Petru nu este retorică, nu este lăsată fără un răspuns explicit, întrucât presupune că cititorii vor putea să răspundă la ea. Întrebarea merită un răspuns clar și Petru oferă un răspuns clar. Întrebarea se referea la unicitatea poporului și răspunsul arată în ce constă ea: „... o purtare sfântă și evlavioasă.” (2 Petru 3:11)

Un răspuns simplu și clar! A aștepta revenirea în slavă a Domnului înseamnă a duce o viață sfântă și evlavioasă, o viață receptivă față de redeșteptarea evlaviei adevărate despre care vorbește Spiritul Profetic: „Redeșteptarea adevăratei evlavii printre noi este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră. Căutarea ei trebuie să fie cea mai importantă lucrare... Redeșteptarea trebuie așteptată numai ca răspuns la rugăciune.” (Ellen G. White, *Selected Messages*, cartea 1, p. 121) Evlavia nu este atât o provocare, cât un dar extraordinar pe care l-am primit prin Hristos și în Hristos.

Sfințenia nu este o însușire firească a oamenilor sau a lucrurilor create. De fapt, ceea ce este sfânt este, în esență, unic și absolut, distinct de lucrurile și de făpturile create. Numai Dumnezeu este sfânt. El este sfânt fiindcă este Creatorul și Răscumpărătorul. În univers nu este nimeni ca El; El este Sfântul lui Israel!

Noi devenim sfinți prin prezența lui Dumnezeu printre noi și în viața noastră. A fi sfânt înseamnă a fi al lui Dumnezeu. Când a venit la Maria, îngerul Gabriel i-a spus despre Isus: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine... De aceea, Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35). Sfințenia lui Dumnezeu era prezentă în sanctuarul israelit, dar era acum întruchipată de Isus, care „S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14). Ea a ajuns la noi prin Copilul care ne-a fost dăruit; prin El, sfințenia este accesibilă pentru oameni. Petru arată tocmai spre acest dar divin atunci când răspunde la întrebarea: „Ce fel de oameni ar trebui să fiți?” Răspunsul lui este următorul: „Într-o lume caracterizată de lipsa sfințeniei și a evlaviei, lăsați ca Cel Sfânt să Se întrupeze din nou în viața voastră personală și ca popor.”

Dumnezeu Își dorește să aibă un popor sfânt, care să aștepte revenirea Domnului. Poporul acesta își va face vizibilă prezența în mod inevitabil și va fi o binecuvântare pentru omenire. Prin Isus, „Sfântul”, ei au devenit proprietatea lui Dumnezeu. Observați că răspunsul la întrebare nu conține o listă cu lucruri de făcut. O astfel de listă ar îngreui potențialul pe care l-ar putea atinge viața creștină prin lucrarea Duhului Sfânt. Chemarea la sfințenie este mai cuprinzătoare, prin faptul că arată spre posibilitățile nelimitate ale dezvoltării caracterului. Spiritul Profetic ne oferă un gând frumos în această privință: „Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât gândirea omenească cea mai înaltă. Evlavie – asemănarea cu Dumnezeu – este scopul care trebuie atins” (Ellen G. White, *Educație*, p. 18) Fiecare dintre noi este chemat să se consacre din toată inima Domnului Isus în fiecare zi. Sfințenia divină este transferabilă prin Fiul lui Dumnezeu, cu condiția legăturii zilnice și permanente cu El!

Ca popor mondial al lui Dumnezeu, biserica trebuie să arate înaintea lumii și a universului sfințenia Sa plină de slavă. „Dumnezeu dorește ca biserica Sa să reprezinte înaintea lumii frumusețea sfințeniei. Ea trebuie să demonstreze puterea religiei creștine. Cerul trebuie să se reflecte în caracterul creștinului.” (Ellen G. White, *Lift Him Up*, p. 275) Sfințenia aceasta nu este doar o viață cucernică, de devoțiune zilnică față de Dumnezeu. Acesta este doar un aspect al ei. Pe lângă aceasta, sfințenia este o viață de integritate morală și spirituală întemeiată pe dragostea lui Dumnezeu.

Să nu ignorăm dimensiunea morală a sfințeniei. Această dimensiune este subliniată prin cuvântul „evlavioasă”, care se referă la respectul și la supunerea creștinului față de voința lui Dumnezeu și la viața morală.

Corupția morală, covârșitoare într-o lume care nu dă nicio atenție Legii lui Dumnezeu, ne constrânge să

trăim o viață sfântă și evlavioasă. Purtarea noastră trebuie să fie o mărturie puternică în favoarea superiorității acestui stil de viață, marturie care are în centrul ei slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Fiind clădit pe învățăturile morale ale Bibliei, mesajul bisericii ne ajută să înțelegem caracteristicile vieții sfinte și evlavioase. „Nicio biserică nu poate progresa în sfințenie dacă membrii ei nu caută adevărul cu seriozitate, ca pe o comoară ascunsă.”

(Ellen G. White, *Maranatha*, p. 132) Când este încorporat în viața bisericii, adevărul ne oferă identitatea reală.

Trebuie să proclamăm acest adevăr în împlinirea misiunii noastre, însă, mai presus de toate, trebuie să îl demonstrăm printr-o viață sfântă și evlavioasă. Aceasta este una dintre cele mai

stringente nevoi ale bisericii, care așteaptă în mod activ venirea în slavă a Domnului nostru.

... așteptând cu nerăbdare ...

În timp ce așteaptă, poporul lui Dumnezeu duce o viață sfântă și evlavioasă. Oamenii care trăiesc așa au privirea îndreptată spre viitor. Nu trebuie să acceptăm ca trecutul să ne întunece mintea și să ne alimenteze sentimentele de vinovăție. Nu trebuie să îngăduim ca el să determine calitatea vieții pe care o ducem în prezent. Nu putem să schimbăm trecutul; nu putem îndrepta experiențele trecutului. Dar Dumnezeu poate și, de altfel, El a și făcut-o. El a avut grijă de trecutul nostru prin iertarea pe care ne-a oferit-o prin jertfa lui Hristos. Prin El, Dumnezeu a șters pentru totdeauna trecutul nostru și ne-a dăruit o viață transformată, care poate să-I aducă slavă. Din acest motiv trebuie să demonstrăm în viața aceasta puterea sfințeniei lui Dumnezeu. Trebuie să lăsăm poverile trecutului în brațele Domnului și să trăim acum o viață sfântă, o viață de slujire a semenilor. Așteptarea vieții veșnice împreună cu Isus ne schimbă viața zilnică. Privim viitorul cu speranță datorită lui Isus, datorită jertfei Sale pe cruce și datorită lucrării Sale de mijlocire din Sfânta Sfințelor, unde îndeplinește rolul de Mare-Preot al nostru.

Crucea ne-a oferit posibilitatea de a avea un viitor ferit de puterea asupra și de prezența răului și a păcatului. Viitorul care ne așteaptă este sugerat de răspunsul la întrebarea pusă de Petru: „Ce fel de oameni ar trebui să fiți?” Răspunsul lui este următorul: „Trebuie să avem acum o purtare sfântă și evlavioasă.” Parabola celor zece fecioare ne aduce aminte că simplul fapt al trecerii timpului nu ne face neapărat mai pregătiți pentru venirea lui Isus. Numai cei care așteaptă cu stăruință, având candelile pline și pregătite, umplute zilnic cu untelemnul Duhului Sfânt, cresc în sfințenia care ne pregătește să-L întâmpinăm cu pace și bucurie. Numai poporul care se roagă neîncetat pentru redeştere și reformă va cunoaște experiența transformării vieții și a influenței, pentru ca predicarea veștii bune a lui Isus

să devină credibilă pentru milioanele de oameni pierduți. Așteptarea lui Isus și trăirea unei vieți sfinte sunt unul și același lucru. Trebuie să așteptăm cu nerăbdare ziua lui Dumnezeu.

O singură întrebare rămâne: Ce fel de oameni ar trebui să

fim? Răspunsul este o provocare: trebuie să ducem o viață sfântă și evlavioasă – o viață reînnoită, o viață reformată, plină de puterea Duhului Sfânt.

În timp ce aștepti cu nerăbdare venirea Sa, „încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra” (Ps. 37:5). Când ne consacrăm Domnului și când cerem în rugăciune redeşterea și reforma în viața personală și în viața bisericii, Duhul Sfânt va interveni și ne va pregăti pentru ploaia târzie și pentru revenirea iminentă a Domnului. Prin locuirea în noi a Duhului Sfânt, sfințenia lui Isus va fi tot mai vizibilă în viața poporului lui Dumnezeu și oamenii de pretutindeni vor fi atrași spre biserica Sa, biserica rămășiței, când vor vedea roadele Duhului în viața celor care așteaptă venirea lui Hristos.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Sfințenia este o provocare sau un dar?
2. Care sunt trăsăturile poporului lui Dumnezeu care îl face deosebit de alți oameni?

TED N. C. WILSON este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Poporul care pleacă – poporul care ajunge

Daniel Chirileanu

Pregătiți și audiați cu toți participanții CORUL ROBILOR EVREI din opera Nabuco de G. Verdi.

Napoleon trecea împreună cu armatele sale pe lângă o sinagogă. Din interior, se auzea un cântec asemenea unei tânguirii profunde. L-a întrebat pe unul dintre apropiați despre ceea ce se auzea. I s-a spus că acel cântec este al unui evreu și că, de secole, evreii își plâng patria pierdută. Auzind aceasta, Napoleon a declarat: Dacă cineva poate să plângă atâta vreme după țara lui, atunci merită să o primească înapoi.

Psalmi 137: „Pe malurile râurilor Babilonului ședeam jos și plângeam, în sălciiile din ținutul acela ne atârnaverăm harfele. Căci acolo, biruitorii noștri ne cereau cântări, asupritorii noștri ne cereau bucurie, zicând: «Cântați-ne câteva din cântările Sionului!» Cum să cântăm noi cântările Domnului pe un pământ străin?

Dacă te voi uita Ierusalime, să-și uite dreapta mea destoinicia ei (să devin un invalid)! Să mi se lipească limba de cerul gurii (să devin mut), dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele!”

Poporul Israel a trăit două mari feluri de robie: robia egipteană și robia babiloniană. În robia egipteană se murea pe capete. Dacă te nășteaai băiat, trebuia să mori. Dacă ispravnicul dorea, erai ucis. Era o robie anume gândită să extermine. Robia egipteană era un holocaust, o metodă de execuție și nu un drum al supraviețuirii. Nu aveai permisiunea să te rogi, să ai biserică, să vorbești, să pretinzi drepturi. Toată viața era o ilegalitate.

Robia babiloniană era total diferită: dacă erai capabil, puteai să fii senator sau profesor. Dacă aveai minte și idei, puteai conduce propria firmă; copiii și tinerii erau bine primiți în orice școală. Dacă doreai, puteai avea propria biserică (acolo, în robia babiloniană, s-au înființat sinagogile). Tot în Babilon puteai închiria stadioanele și cinematografele pentru superconcerte (ba chiar erau cerute asemenea manifestări, erau plăcute). Puteai să ai propria bancă

sau afacere; puteai instrui pastori sau medici; puteai tipări și distribui studii biblice sau alte cărți. Aproape totul era permis în robia babiloniană.

Să ne imaginăm că, într-o vreme când se trăia mai bine decât în Canaan, când toate posibilitățile erau neîngrădite, apare cineva care predică o ciudățenie: Hei, oameni buni, s-a împlinit profeția! E vremea să mergem acasă!

În afară de niște bătrâni de peste 70 de ani, care încă mai cântau vechile cântări, oameni care veniseră în lanțuri din Canaan în Babilon, care aveau încă în minte imaginea unei cetăți în flăcări, care odată însemna acel „acasă” al lor, nimeni altcineva nu mai știa despre ce e vorba. Care acasă? Care profeție? Care întoarcere?

Acum, când mai am trei rate și închei împrumutul? Acum, când copilul meu își dă licența? Acum, când poți evangeliza prin propria televiziune? Acum, când se fac filme despre noi? Acum, noi vorbim despre „acasă”?!? Asta trebuie să facem noi acum, în loc să profităm de oportunități?

Cei care pleacă

Din Egipt au plecat aproximativ două milioane de oameni, evrei și egipteni. Îi aștepta Canaanul. Din Babilon au plecat, în mai multe rânduri, în total aproximativ 40.000 de oameni.

De ce? E lesne de înțeles. Cei din Egipt au plecat de teamă, de durere, de suferința care le amenința fiecare clipă. Cum să nu pleci spre un loc de vis dintr-o lume de constrângeri, de nedreptate, de marginalizări și de moarte? Nu dragul sau dorul de Canaan i-a mânat să plece, ci coșmarul existenței blestemate. Orice direcție era mai de dorit decât calvarul rămânerii în Egipt.

Plecarea din Babilon însemna cu totul altceva. Însemna despărțire de prieteni, însemna încheierea afacerilor, vinderea casei, radierea mașinii, depunerea mandatului de parlamentar, închiderea băncii. Plecarea spre Ierusalim însemna renunțarea la confortul civilizației și întoarcerea la ruine. Urma o imensă muncă de reidentificare, de reconstrucție. Trebuia mers de aici înainte numai prin credință. Puținul obținut în urma renunțării la tot era pasibil

de întâlnirea cu tâlharii drumului lung și foarte nesigur. Unde mai pui că pușinii bătrâni care cunoscuseră în copilărie ce înseamnă acel acasă erau acum destul de confuzi, destul de lipsiți de vlagă și suficient de cârtitori.

Cei care ajung

Ciudată istorie! Dintre cei peste două milioane de oameni plecați din Egipt intră în Canaan doar doi, adică 1 la 1 milion. (Am fi mulțumiți dacă asta ar fi rata celor mântuiți? Nu cred.) Dar toți cei câteva zeci de mii porniți din Babilon au ajuns la Ierusalim.

Evident, nu-i nimic greu de înțeles; când pleci doar alungat de frică, de constrângeri și de teama viitorului, te oprești pe drum și visezi la straturi de ceapă, la murături, la afumătură, la nimicuri. Când însă ai decis, înainte de a pleca din Babilon, că nimic nu este comparabil cu Împărăția lui Dumnezeu, nevăzută încă, necunoscută suficient, încă în reconstrucție, atunci nimic nu te mai poate opri sau întoarce din drum.

Întrebarea este: Din ce robie vin eu? Voi ajunge Acasă?

Provocarea unui legământ

Aș avea curajul să declar Ierusalimul ceresc, culme a bucuriei mele?

Aș fi în stare să le acord exclusivitate cântărilor Sionului, visului spre Împărăția lui Dumnezeu și reîntoarcerii în familia Sa?

Fie că vrem, fie că nu, fie că promitem, fie că nu, dacă am ucis în noi speranța, dorul, emoția întoarcerii Acasă, suntem un fel de invalizi. Suntem niște muți când vine vorba de vestirea Împărăției. (Cum să vorbești despre ceva ce nu mai crezi? Cum să cânti despre ceva ce nu mai ești convins că există?) Suntem niște slăbănogi când se pune problema unor gesturi către Împărăție. Cum să nu fim dacă trudem încă la realizări în Babilon, dacă ne sperie gândul convertirii tuturor lucrurilor în ceva ce se poate lua și dincolo (iubire, caracter)?

Provocarea acestei săptămâni este aceasta: „Ieșiți... poporul Meu!” Vreau să vă duc acasă.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Dacă acum ar trebui să pleci spre „Casă”, care ar fi atitudinea ta? Ai fi încântat, entuziasmat sau trist, revoltat?
2. Poți identifica niște cauze pentru care cineva ar putea refuza să plece?
3. Ce lucruri te leagă de aici? Poți întocmi în minte o listă?

Fiecare să se roage și să predea lista cu piedicile în mâna lui Dumnezeu.

DANIEL CHIRILEANU este directorul Departamentului Tineret, Uniunea Română.

Un popor fericit și plin de pace

Gina Wahlen

CUM NE TRANSFORMĂ ISUS VIAȚA

Mulți oameni caută fericirea toată viața. Unii o găsesc din când în când, însă, în fond, descoperim că adevărata fericire – fericirea profundă, netrecătoare – nu depinde de lucruri, de împrejurări și nici chiar de oameni, fiindcă lucrurile se învechesc și se deteriorează, împrejurările se schimbă și oamenii ne dezamăgesc sau ne părăsesc (fie că aleg așa, fie din cauza împrejurărilor, fie prin deces).

Un popor fericit

Ca popor al speranței, noi recunoaștem că fericirea noastră se bazează pe Cineva mai mare decât noi înșine, pe o Persoană, pe Domnul care este „Același ieri și azi, și în veci” (Evrei 13:8). Scriptura ne amintește că fericirea nu o obținem când avem în vedere dorințele noastre, ci atunci când vedem nevoile celor din jur și când îi ajutăm. „Stăruțiți în dragostea frățească. Să nu dați uitării primirea de oaspeți... Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri..., de cei chinuți... Căsătoria să fie ținută în toată cinstea... Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.»” (Evr. 13:1-5)

Biblia este plină de promisiuni care ne aduc aminte că, dacă avem credință în Dumnezeu și dacă urmăm planul Său, vom avea parte de o fericire durabilă. „Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, ferice de cine-și pune nădejdea în Domnul, Dumnezeul său!... Domnul îndreaptă pe cei încovoiați; Domnul iubește pe cei neprihăniți.” (Ps. 146:5-8)

Dar ce facem când nefericirea ne bate la ușă și când disperarea ne copleșește? Este adevărat că unele încercări pot fi foarte dureroase, însă cartea lui Iov ne aduce aminte că putem fi fericiți chiar și atunci când suferim. „Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic. El face rana, și tot El o leagă; El rănește, și mâna Lui tămăduiește.” (Iov 5:17,18)

Fericirea adevărată este mai mult decât un sentiment plăcut de o clipă. Este un simțământ durabil, de mulțumire și bucurie, dat de conștiința faptului că destinul nostru etern depinde de Unul mai mare decât noi. Noi ne punem încrederea în Isus, „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre..., care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evr. 12:2)

Un popor plin de pace

De secole, oamenii caută pacea, însă nu au reușit să o găsească. Un studiu realizat în urmă cu câțiva ani a arătat că în „cei 3.530 de ani de istorie consemnată, numai 286 de ani au fost de pace. Mai mult chiar, au fost încheiate și încălcate peste 8.000 de tratate de pace.”²¹ Absența păcii la nivel global este însoțită de lipsa păcii în sânul familiilor din toate culturile și în viața indivizilor. Când citim statisticile alarmante despre rata mare a divorțurilor, a abuzului, a sărăciei, a crimei, a depresiei și a sinuciderilor, ne întrebăm dacă mai putem avea pace!

Un dicționar definește cuvântul pace astfel: „lipsa tulburărilor” și „liniște, tihnă”. Liniștea și tihna erau două lucruri pe care și le doreau foarte mult ucenicii în noaptea în care se aflau pe Marea Galileii. La început, ei au crezut să pot să se descurce singuri, fiindcă erau pescari cu experiență. Apucând vâslele cu putere, acești bărbați puternici s-au luptat cu vântul și cu valurile până când și-au dat seama că nu aveau nicio scăpare. În eforturile lor de a se salva, L-au dat uitării pe Isus. Frica le-a dat în vileag necredința. Întunericul îi înconjură și apa le scufunda corabia. Erau convinși că îi mai despărțea câteva secunde de moarte. Atunci și-au adus aminte, în sfârșit, de Isus și L-au găsit dormind. Oare nu-I păsa că ei erau în primejdie de moarte? Recunoscându-și neputința, ucenicii au strigat: „Doamne, scapă-ne, că pierim!” (Mat. 8:25)

Isus aduce pacea

Isus este Cel care aduce pacea. El este „Domnul păcii” (Is. 9:6). Însă, la fel ca oamenii din vremea Sa, prea adesea respingem sau înțelegem greșit pacea aceasta. Evreii au așteptat secole la rând ca Mesia să le redea bogăția și renumerele pe care și le dobândiseră pe vremea lui David și a lui Solomon.

Deși templul al doilea nu era la fel de frumos ca Templul lui Solomon, evreii repetau cu îndârjire făgăduința făcută de profetul Hagai: „Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi” și „în locul acesta voi da pacea” (Hagai 2:9). Totuși, atunci când a venit Domnul păcii, ei nu L-au recunoscut, fiindcă mesajul Lui era diferit de ceea ce așteptau și doreau să audă. Isus nu îi îndemna să lupte împotriva vrăjmașilor, ci să îi iubească și să se roage pentru cei care îi asupresc. (Mat. 5:44)

Isus nu îi îndemna să caute locurile de frunte, ci îi învăța astfel: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă dintre toți și slujitorul tuturor!” (Marcu 9:35)

Isus nu îi îndemna să se îmbogățească, ci îi sfătuia astfel: „Vindeți ce aveți și dați milostenie.” (Luca 12:33)

Isus știa că lumea ne oferă o pace falsă, o speranță falsă, clădită pe puterea noastră sau a altora, pe lucruri sau împrejurări. El știa că lumea ne promite „pace și liniște”, dar că în schimb avem parte de o „prăpădenie neașteptată”. (1 Tes. 5:3)

Isus nu a declarat că urmașii Lui nu vor avea niciodată neazuri. Însă le-a spus că va fi cu ei. „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.” (Ioan 14:27)

Cuvântul „pace” se găsea întotdeauna pe buzele Domnului Isus. El potolea furtunile, îi vindeca pe bolnavi, ierta păcatele, scotea afară demonii; El îi îndemna pe oameni să se ducă „în pace”.

Biblia însăși conține peste 400 de făgăduințe, binecuvântări și saluturi legate de pace. „Domnul binecuvântează pe poporul Său cu pace”, spune psalmistul în Psalmi 29:11.

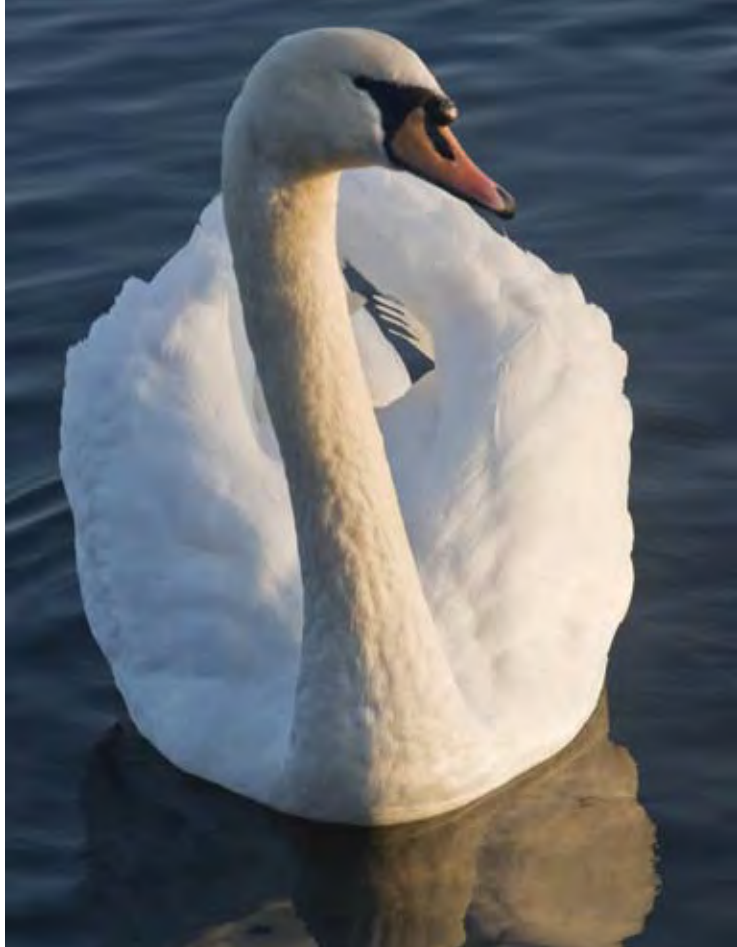
Cu toate acestea, de ce uneori nu avem pacea aceasta pe care Dumnezeu dorește să ne-o dea? Oare din cauza lipsei de credință în Acela pe care nu-L vedem în mijlocul furtunii?

„Mulți dintre aceia care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos au o inimă tulburată, neliniștită, pentru că se tem să se lase în grija lui Dumnezeu. Ei nu I se predau în întregime, deoarece se feresc de consecințele pe care le presupune o asemenea predare. Dar nu vor putea găsi pacea, dacă nu se vor preda în felul acesta.” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 480, 481)

Când ne vom da seama, la fel ca ucenicii, de zădărnicia eforturilor personale de a obține pacea, ne vom preda lui Isus cu totul și Îi vom permite să ne binecuvânteze cu pacea Sa.

Un popor care Îl laudă pe Dumnezeu

Era odată un om paralizat de peste 40 de ani. În timp ce stătea trist la poarta Templului, au venit Petru și Ioan ca să se roage. Omul i-a strigat și le-a cerut un bănuț. Dar ceea ce urma să primească era cu mult mai mult decât putea el să ceară sau să gândească. (Efes. 3:20)

Petru l-a apucat de mâna dreaptă și i-a spus: „Argint și aur n-am; dar, ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” (Fapte 3:6) „Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele; dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind și laudând pe Dumnezeu.” (versetele 7, 8)

Asemenea acestui olog, nici noi nu putem să mergem pe picioarele noastre. Avem nevoie de vindecare de la Isus.

Poporul speranței trebuie să fie caracterizat de fericirea (să fim permanent mulțumiți în Hristos) și de pacea (să fim pe deplin conștienți că viitorul nostru este în mâna lui Dumnezeu) pe care numai Dumnezeu poate să ni le dea. De altfel, pacea și fericirea sunt însemnele speranței și vor avea drept rezultat o viață plină de bucurie și cântare, de laudă la adresa lui Dumnezeu, care „a făcut mari lucruri pentru noi” (Ps. 126:3) și care va face lucruri și mai mari pentru poporul Său.

³The Personnel Journal, citat în *Today in the World*, iunie 1988, p. 33, Moody Bible Institute.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. De ce lucrurile și oamenii nu ne pot aduce fericirea?
2. De ce, uneori, nu avem pacea pe care Isus dorește să ne-o dea?

GINA WAHLEN este o scriitoare liber-profesionistă din Silver Spring (Maryland, SUA).

Un popor încrezător în promisiunile lui Dumnezeu

Miguel Luna

Cele mai frumoase promisiuni făcute oamenilor vin din partea Creatorului și Răscumpărătorului nostru. Ca popor al lui Dumnezeu, ca popor al speranței, avem încredere în promisiunile Sale. Să analizăm motivele pentru care ele sunt demne de încredere.

Viața lui Avraam ne arată că Dumnezeu Își împlinește promisiunile. Avraam a fost chemat de Dumnezeu să devină un popor mare (Gen. 12:2,3). Cu ocazia celei de-a doua viziuni, el a primit asigurarea că va avea un moștenitor.

Gândul lui s-a îndreptat atunci spre Eliezer, slujitorul lui, dar Domnul i-a spus: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.” Domnul l-a dus afară și i-a zis: „«Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.» Și i-a zis: «Așa va fi sămânța ta.» Avraam a crezut pe Domnul și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Gen.15:4-6). Domnul i S-a arătat a treia oară, când Avraam avea 99 de ani și când părea imposibil ca el și Sara să mai aibă copii. Domnul i-a promis:

„Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespun de mult” (Gen.17:2). Cu această ocazie, Dumnezeu l-a asigurat că va deveni o națiune mare și că urmașii lui aveau să stăpânească pentru totdeauna țara Canaanului (Gen. 17:6-8). După 25 de ani de așteptare, în cele din urmă „Domnul a împlinit față de Sara ce făgăduise”. (Gen. 21:1)

Dumnezeu i-a promis lui Avraam că țara Canaanului avea să fie stăpânită de urmașii lui, după 400 de ani de asuprire. „Și Domnul a zis lui Avram: «Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani»” (Gen. 15:13). Promisiunea aceasta s-a împlinit. În vremea exodului, Moise scria: „Șederea copiilor lui Israel în Egipt a fost de patru sute treizeci de ani. Și, după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului.” (Ex. 12:40,41; cf. Fapte 7:5-7)

După ce Israel a intrat în Țara Făgăduinței, Iosua a declarat: „Recunoașteți, dar, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru că niciunul dintre toate cuvintele bune, rostite asupra voastră de Domnul, Dumnezeul vostru, n-a rămas neîmplinit; toate vi s-au împlinit, nici unul n-a rămas neîmplinit.” (Ios. 23:15,16)

Din cauza neascultării, israeliții au avut parte de blestemele legământului, iar Iuda a fost dus în exil de babilonieni. Potrivit lui Ieremia, Iuda avea să rămână rob în Babilon timp de 70 de ani. El le-a trimis robilor următoarea scrisoare: „Dar iată ce zice Domnul: «De îndată ce vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi, și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta. Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde»” (Ier. 29:10,11). După acești 70 de ani, Cyrus, împăratul persan, a dat un edict pentru întoarcerea poporului în țară și pentru reconstruirea Templului și zidurilor cetății Ierusalimului, „ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia”. (2 Cron. 36:22; vezi și versetul 23.)

Certitudinea promisiunilor

Una dintre cele mai remarcabile promisiuni din Scriptură este cea referitoare la venirea lui Mesia. Ucenicii lui Ioan Botezătorul au venit la Isus și l-au întrebat: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” Isus le-a răspuns: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: Orbii își capătă vederea, schiopii umblă, leproșii sunt curățați, surzii aud, morții învie și săracilor li se propovăduiește Evanghelia” (Mat. 11:3-5). El a dat o interpretare memorabilă lucrării lui Ioan: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea. Căci până la Ioan au prorocit toți Prorocii și Legea” (Mat. 11:12,13). Isus a arătat că Ioan Botezătorul era înainte-mergătorul Său. El a spus: „Și, dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie care trebuia să vină.” (Mat. 11:14)

Din cuvintele lui Isus, înțelegem că Ioan Botezătorul este prorocul Ilie din cartea Maleahi, care avea să proclame venirea lui Mesia și instaurarea Împărăției (Mal. 4:5). În Biblie există un șir neîntrerupt de promisiuni cu privire la Planul de Mântuire, care atinge apogeul la venirea lui Isus. „El zicea: «S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia»” (Marcu 1:15). Aceste

cuvinte erau o împlinire a promisiunilor lui Dumnezeu. Isus Hristos venise exact la timpul stabilit. (Dan. 9:25-27; Gal. 4:4)

În același timp, Isus a împlinit simbolurile și profețiile din Vechiul Testament. Filip i-a spus lui Natanael: „Noi am găsit pe Acela despre care au scris Moise, în Lege, și prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif” (Ioan 1:45). Isus era „Prorocul” despre care vorbise Moise (Deut. 18:15). Isus le-a spus conducătorilor iudeilor: „Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine” (Ioan 5:46; cf. Ioan 7:40). După învierea Sa, El le-a explicat ucenicilor următoarele: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.” (Luca 24:44) Venirea lui Isus ne dovedește că promisiunile lui Dumnezeu sunt demne de încredere și sigure.

Speranțe și promisiuni

Isus a inaugurat Împărăția lui Dumnezeu prin viața și lucrarea Sa. El a întemeiat împărăția harului și, în curând, va încheia istoria mântuirii cu întemeierea Împărăției slavei. În rugăciunea pe care a făcut-o în Ghetsimani, El a zis că „viața veșnică este aceasta” (Ioan 17:3); ea este pentru că acum trăim în timpul Împărăției lui Dumnezeu.

El le-a promis ucenicilor și ne-a promis și nouă: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:3). Așadar, solia Sa este una a speranței pentru cei care cred. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-l vor asculta vor învia.” (Ioan 5:24,25)

Despre această înviere s-a făcut următoarea profeție: „Mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viață veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Dan. 12:2). Este același gând anticipat de Isaia: „Să învie, dar, morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte!” (Is. 26:19)

Acum așteptăm împreună „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.” (Tit 2:13) Putem să avem încredere în promisiunile Sale.

Dumnezeu Și-a împlinit promisiunile până acum. Prin urmare, putem avea certitudinea că le va împlini și pe cele rămase încă neîmplinite.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Care promisiune din Biblie te impresionează cel mai mult? De ce?
2. Ce legătură există între speranță și promisiunile lui Dumnezeu?

MIGUEL LUNA este directorul Departamentului Asociația Pastorală din cadrul Diviziunii Asia-Pacific, cu sediul în Republica Coreea.

Un popor împuternicit de Duhul Sfânt

Dumnezeu ne-a chemat să fim martori, să ducem speranța în lume, să arătăm că El îi iubește pe toți oamenii și să proclamăm revenirea Sa. Aceasta este misiunea noastră. Când ne gândim însă la cât de mare este însărcinarea aceasta, primul cuvânt pe care îl rostim este: „Imposibil!”.

Să aruncăm o privire, de exemplu, asupra misiunii pe care o avem de îndeplinit în cele mai mari orașe ale lumii. Sao Paulo (Brazilia) are circa 18,8 milioane de locuitori și numai 68.000 de adventiști. În Tokyo (Japonia) sunt 35,6 milioane de locuitori și numai 2.820 de adventiști. În New York sunt 19 milioane de oameni, dintre care 37.897 sunt adventiști. În Mexico City sunt 23,5 milioane de locuitori, dintre care 53.093 sunt adventiști. Mumbai (India) are 18,9 milioane de locuitori, dintre care aproximativ 10.000 sunt adventiști. Și lista nu se oprește aici.

Misiunea noastră este copleșitoare! Dacă analizăm cifrele la nivel mondial, ne cuprinde o îngrijorare și mai mare. Populația lumii este de circa 6,8 miliarde,

dintre care 16 milioane sunt adventiști. Atunci se ridică întrebarea: Cum putem lucra pentru atât de mulți oameni, când avem atât de puțini membri?

Singura noastră certitudine se bazează pe faptul că Dumnezeu poate face ceea ce omului îi este imposibil. Dacă ne-am baza pe ceea ce putem noi să facem, atunci lucrarea ar rămâne neterminată. Totuși suntem chemați să o ducem până la capăt. Dar cum? Să vedem cum a procedat biserica creștină primară.

La început, biserica era formată dintr-un număr mic de oameni, aflați sub conducerea celor 12 apostoli. Misiunea lor era să împărtășească Evanghelia cu 200 de milioane de oameni. În numai 50 de ani, creștinismul s-a răspândit în toată lumea cunoscută la vremea aceea și s-a impus cu atâta putere, încât Imperiul Roman nu a putut să-l ignore.

Secretul succesului

Secretul succesului lor se găsește în Fapte 1:8: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” Un grup mic de oameni fără putere și neînsemnați au fost împuterniciți de Duhul Sfânt pentru a îndeplini o lucrare care era, omenește, imposibil de realizat. Și aceasta pentru că „nu există nicio limită a măsurii în care poate fi folositor cineva care, punând eul deoparte, face loc lucrării Duhului Sfânt asupra inimii sale și duce o viață pe deplin consacrată lui Dumnezeu.” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 159)

Duhul Sfânt era inima vieții și misiunii bisericii care creștea mereu. Biserica era mai degrabă interesată de mărturia puterii Duhului Sfânt, decât de speculațiile cu privire la natura Lui. Pentru bărbații și femeile din Nou Testament, Duhul Sfânt nu reprezenta o doctrină, ci o experiență. Ei nu încercau să-i convingă pe oameni să creadă în Duhul Sfânt, ci să Îl primească.

Și noi trebuie să căutăm și să primim această Putere pentru a împlini misiunea de vestire a revenirii în curând, pe norii cerului, a Mântuitorului nostru (Mat. 24:14). La fel ca primii ucenici, nici noi nu avem puterea de a îndeplini această însărcinare. Dar și noi putem fi împuterniciți de Duhul Sfânt, la fel ca ei. Singurul lucru care se cere din partea noastră este să ne consacram Domnului pentru totdeauna și fără rezerve. Ellen White afirmă: „Nu

este nimic de care Satana să se teamă mai mult decât de faptul că poporul lui Dumnezeu va curăța calea de orice piedică, astfel încât Dumnezeu va revărsa Spiritul Său Sfânt.” (Ellen G. White, *Solii pentru tineret*, p. 133)

Revărsarea aceasta va avea loc atunci când ne vom mărturisi păcatele și când ne vom implica activ în misiunea bisericii. De aceea, să nu ne mai plângem că avem o misiune grea și că oamenii nu sunt interesați de Evanghelie! Să mergem la ei și să ne îndeplinim misiunea!

Credeți că revărsarea Duhului Sfânt poate avea loc acum? De regulă, ne gândim că evenimentul acesta va avea loc într-un moment imprecis din viitor. Adevărul este că, prin decăderea socială și morală din jurul nostru, prin violența și confuzia religioasă, Dumnezeu ne spune că El este gata să descopere în mijlocul nostru roadele ploii târzii. Mii de adventiști din toată lumea lucrează prin împuternicirea Duhului Sfânt și sunt martorii unor experiențe incredibile. Puterea aceasta este deja activă și se află la dispoziția oricui dorește să participe la împlinirea misiunii speranței.

Atunci vom vedea că un lucru imposibil va deveni o realitate. La Cincizecime, 120 de oameni au cerut să primească puterea Duhului Sfânt. Iar când Duhul Sfânt s-a coborât peste ei, 300 de oameni l-au acceptat pe Isus. După aceea, numărul membrilor a continuat să crească (Fapte 5:14; 6:7; 9:31; 12:24). Ce poate să facă Duhul Sfânt pentru biserica de astăzi?

Odată, cineva l-a întrebat pe Moody, marele evanghelist din secolul al XIX-lea, de ce avea nevoie să fie umplut mereu cu Duhul Sfânt. Moody a răspuns: „Pentru că sunt ca un vas spart.” Acesta este secretul: primim pentru ca să dăm mai departe. Ar trebui să oferim mai mult din ceea ce avem pentru oamenii care au nevoie de mântuire. Drept urmare, vom primi mai mult decât am dat.

O bună ilustrație a acestui gând este aceea a focului care a însoțit coborârea Duhului Sfânt la Cincizecime. Focul curăță, face lumină, strălucește, încălzește și se răspândește rapid. Dumnezeu vrea să devenim un fel de „combustibil” spiritual. Acesta este răspunsul lui Dumnezeu la răceala care s-a lăsat peste lume. Cineva l-a întrebat pe John Wesley cum putea un predicator

să-i convingă pe oameni să vină și să asculte Evanghelia. El i-a răspuns fără ocolișuri: „Dacă pastorul arde, alții vor veni să vadă focul.”

Dacă focul se stinge

Ellen White a arătat ce se întâmplă atunci când focul acesta cuprinde biserica: „În viziunile de noapte, au trecut prin fața mea reprezentări ale unei mari mișcări reformatoare în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Mulți Îl laudau pe Dumnezeu. Bolnavii erau vindecați și se făceau și alte minuni. Se putea vedea un spirit de mijlocire, exact așa cum s-a manifestat în Ziua Cincizecimii. Sute de mii de oameni au fost văzuți vizitând familii și deschizând Cuvântul lui Dumnezeu înaintea lor. Inimile erau convinse prin puterea Duhului Sfânt și era vădit un spirit de convertire adevărată. Pretutindeni se deschideau uși pentru proclamarea adevărului. Lumea părea că este luminată de o influență cerească.” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru sănătate*, p. 580)

Misiunea așteptată să fie încheiată. A sosit momentul să proclamăm înaintea lumii speranța pe care o avem. Promisiunea Duhului Sfânt și realitatea ploii târzii se află la îndemâna noastră. Să le acceptăm și să mergem înainte în Numele Domnului.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Este posibil să fim umpluți astăzi cu Duhul Sfânt sau trebuie să așteptăm ploaia târzie?
2. Ce înseamnă „a fi umplut cu Duhul Sfânt”? Cum va arăta viața noastră atunci când vom fi plini de Duhul Sfânt?
3. Care este cea mai mare nevoie a bisericii în momentul de față?

ERTON CARLOS KOHLER este președintele Diviziunii America de Sud a Bisericii Adventiste. de Ziua a Șaptea, care își are sediul în Brasilia (capitala Braziliei).

Un popor sfânt și fără vină

Chantal J. Klingbeil

DESTINUL NOSTRU ESTE SĂ REFLECTĂM CHIPUL LUI ISUS

Adam și Eva au fost creați după chipul lui Dumnezeu (Gen. 1:27) și au fost așezați în Grădina Edenului. Ei nu erau niște făpturi statice, ci au fost creați ca să se dezvolte și să crească. Adam și Eva trebuiau să aibă grijă de pământ și să exploreze lucrurile minunate de pe el. Relația dintre ei și relația lor cu Dumnezeu trebuiau să devină tot mai strânse.

Din nefericire, toate acestea au fost întrerupte de păcat. Adam și Eva au luat o decizie rea, care a afectat întregul univers. Din momentul în care au mușcat din fruct, nu a mai existat nicio dezvoltare și nicio creștere. Relația dintre ei s-a stricat și relația lor cu Dumnezeu s-a rupt. Ei au început să moară (Gen. 2:17). Legea lui Dumnezeu, care le oferea libertatea de a se dezvolta și de a-și atinge potențialul, a fost încălcată. Starea lor era una de decădere și de disperare.

În consecință, niciun copil născut pe această planetă nu avea să mai reflecte foarte fidel chipul lui Dumnezeu. Oamenii erau condamnați la o viață scurtă, în care să se lupte cu simțămintele de disperare și de zădărnici, într-o lume divizată și lipsită de armonie. Din când în când, a mai apărut câte un om care să-și atingă întrucâtva potențialul primit de la Dumnezeu, însă chiar și cei mai înzestrați nu apucau decât să înceapă să-și exploreze capacitățile înainte de a muri. Fără Dumnezeu, oamenii erau *liberi* – liberi de legea dragostei care menține unitatea universului, libere de capacitatea de a-și descoperi potențialul cu care i-a înzestrat Dumnezeu. Ei au devenit sclavii egoismului, sclavii impulsurilor și, în final, sclavii morții.

Salvarea

Dar „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Dumnezeu nostru iubitor nu a vrut să ne lase să pierim. El L-a trimis pe Fiul Său pe pământ, ca să

trăiască și să moară pentru noi. Mai avem încă o dată șansa pe care au avut-o și Adam, și Eva, de a alege să ne întoarcem la armonia universului de la început. Când Îl acceptăm pe Isus ca Mântuitor personal, putem sta înaintea lui Dumnezeu fără vină, ca și cum nu am fi păcătuit niciodată.

În Biblie, această experiență poartă numele de „naștere din nou”. Numai acceptarea lui Isus ca Mântuitor personal ne aduce într-o relație corectă cu Dumnezeu și ne face apti pentru cer, aducându-ne în suflet speranța. Moartea lui Isus a șters toate păcatele noastre. Acum suntem liberi să intrăm în cer, să trăim laolaltă cu ființele sfinte și să stăm de vorbă direct cu Dumnezeu. Poporul speranței este poporul care a fost îndreptățit prin credința în Hristos.

Păcăleală comercială

Am întâlnit cu toții reclame pe care scria cu litere mari cuvântul „gratis”, iar dedesubt, într-un paragraf scris cu

litere mici, se spunea că obiectul sau serviciul respectiv era gratis dacă făceam un anumit lucru sau dacă mai cumpăram un alt produs. Dacă facem un mic calcul, constatăm că lucrul respectiv nu este deloc gratis. Probabil că lucrul acesta ne face și mai suspicioși când auzim de darul fără plată al vieții veșnice. Dar darul acesta nu este o păcăleală comercială. Este un dar absolut gratis. Tot ce trebuie să facem este să acceptăm un schimb: să Îi dăm lui Isus viața noastră păcătoasă și să primim viața Sa desăvârșită. Nu trebuie să facem nimic pentru a câștiga cerul. Iertarea și viața veșnică sunt ale noastre datorită lui Isus. Aceasta este cu adevărat o veste bună!

Probabil că mulți oameni se feresc să se bucure de libertatea obținută prin Hristos de teamă că prin aceasta ar arăta dispreț față de prețul cu care a fost cumpărată. Însă faptul că este oferit gratis, nu înseamnă că darul lui Isus este mai puțin prețios. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos.” (1 Petru 1:18,19)

Un proverb spune că familiaritatea naște dispreț. Dumnezeu știe că nu suntem capabili să apreciem acest dar la adevărata lui valoare și de aceea a pregătit mai multe metode de combatere a tendinței noastre de a disprețui lucrurile cu care ne obișnuim. Una dintre aceste metode este chemarea de a fi sfinți. În

Exodul 22:31, Dumnezeu ne spune: „Să-Mi fiți niște oameni sfinți.” Când privim în oglinda caracterului lui Dumnezeu, adică în Legea Sa, ne simțim la fel cum s-a simțit regele Iosia atunci când a recuperat o parte din Cartea Sfântă cu ocazia renovării Templului. Când a aflat ce era scris în sulurile sfinte, Iosia și-a rupt hainele (2 Împ. 22:11). Când privim în Legea lui Dumnezeu, vedem cât de departe suntem de idealul lui Său pentru noi. Ne dăm seama din nou că suntem cu totul nevrednici să intrăm în cer și că ar trebui să fim mai recunoscători pentru jertfa lui Isus.

Chemați să fim sfinți

Așadar, suntem liberi! Și ce vom face cu această libertate? Israelii au devenit liberi după sutele de ani de robie petrecuți în Egipt. În timp ce priveau cum apa îi înghițea pe ostașii egipteni, au început să-și dea seama că scăpaseră în sfârșit de sclavia în care se născuseră și pe care o cunoscuseră toată viața. Ce aveau să facă acum cu această libertate? Nu îi mai împiedica nimeni să urmeze norul până la muntele Sinai, unde Dumnezeu avea să li Se descopere prin marea Lege a dragostei, care susține universul. Israelii erau poporul special al lui Dumnezeu, salvat din Egipt. Ei trebuiau să fie un popor sfânt.

Când rostim cuvântul „sfânt” ne gândim, probabil, la un locaș de închinare și la niște oameni cucernici, care trăiesc în singurătate, departe de lumea reală. Însă semnificația biblică a acestui cuvânt este cu totul alta.

În ebraică, „sfânt” înseamnă „pus deoparte pentru un scop special”. Altfel spus, Dumnezeu i-a cerut poporului Său să fie special, unic. Nu-i așa că ideea de special și unic pare bună într-o lume în care se pune accent pe producția în masă, pe distracția în masă etc.?

Dumnezeu le-a dat timp să redescopere scopul special pentru care existau ca popor și ca indivizi. Dorința Sa era ca israeliții să se întoarcă la planul original din Eden. Însă, după sutele de ani de robie, ei nu reușeau să înțeleagă ce se aștepta din partea lor. Ca să-i ajute, Dumnezeu le-a oferit o schiță a planului Său și le-a spus: „Iată ce ați fost creați și chemați să fiți.” Schița aceasta conținea regulile și prevederile date pe muntele Sinai și alcătuia o lege care îi ajuta pe evrei să înțeleagă ce însemna să fie sfinți: speciali, unici și, da, compleți. Pentru ei, sfințenia era legată de prezența Cortului lui Dumnezeu în mijlocul taberei lor. Faptul că Îl aveau pe Dumnezeu între ei nu însemna că Dumnezeu se cobora la nivelul lor, ci că ei, niște sclavi, erau înălțați până la poziția de fiice și fii ai Celui Atotputernic.

O viață sfântă

Așadar, suntem liberi! Poporul speranței este liber! În Rugăciunea Domnească citim: „Vie împărăția Ta...” (Mat. 6:10). Avem privilegiul de a proclama Împărăția Sa, lăsându-L pe Dumnezeu să restaureze chipul Său în noi. Procesul refacerii a început. Dumnezeu a luat inițiativa, refăcând relația Sa cu noi. Acum, dorința Sa este să refacă relațiile dintre noi. Când vom începe să ducem o viață sfântă, nu vom mai putea merge în pas cu lumea. Noi suntem peregrinii speranței și vom încerca să le arătăm oamenilor ce înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu din toată inima și cu tot cugetul și ce înseamnă să-i iubim pe semeni ca pe noi înșine.

Satana are, bineînțeles, interesul de a ne ține departe de sfințenie. El se folosește de împrejurări și de oameni ca să ne împiedice să fim ceea ce am fost creați să fim. Atâta timp cât vom trăi în lumea aceasta vom purta cu noi firea veche. Trebuie să alegem zilnic să hrănim firea renăscută și să înfometăm firea veche și păcătoasă. Sfințenia este un proces. Dar vestea bună este că sfințenia este mai mult decât păzirea unui șir de reguli, așa cum ne-a învățat Hristos. Sfințenia înseamnă creștere. Ea înseamnă întoarcerea la loialitatea față de Dumnezeu, înseamnă însușirea unui nou mod de gândire, a unui nou mod de a acționa, a unei noi concepții de viață și a unor noi relații.

Sfințenia nu se poate obține instantaneu. Ea este un proces de maturizare. După cum un măr este desăvârșit în fiecare stadiu de dezvoltare, de la floare și până la fruct, tot la fel este și creșterea noastră în Isus. Pentru israeliți, experiența din pustie a însemnat o lecție despre practicarea sfințeniei în toate detaliile vieții; tot la fel, în fiecare moment al zilei putem învăța să practicăm sfințenia și să trăim în prezența lui Dumnezeu.

Forța din spatele sfințeniei

Unii oameni consideră că în viața creștină Dumnezeu are partea Lui și noi avem partea noastră, că Isus ne pune la dispoziție anumite lucruri și că noi trebuie să avem grijă de ele. Ei cred că Isus a murit pentru ei, însă sunt de părere că, după ce s-au născut din nou, ei trebuie să-și facă partea, adică să atingă un anumit nivel de sfințenie pentru a putea intra în cer. Însă apostolul Pavel nu susținea această idee: „Astfel, dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu” (Col. 2:6,7). Cuvintele „după cum ați primit” ne ajută să înțelegem că suntem sfințiți în același fel în care am fost mântuiți. Dumnezeu a realizat mântuirea și Duhul Sfânt va realiza transformarea noastră. Partea noastră este să fim dispuși și cooperanți.

L-ai primit pe Isus ca Mântuitor personal? Atunci, înseamnă că ești liber, că păcatele tale au fost șterse și că ai început o viață nouă. Acum ești liber să fii ceea ce Dumnezeu te-a creat să fii. Ai fost creat după chipul lui Dumnezeu; acum ești liber să reflecti chipul Său. Destinul nostru este să reflectăm chipul lui Isus. Ce înseamnă aceasta, mai exact? „Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât gândirea omenească cea mai înaltă. Evlavia – asemănarea cu Dumnezeu – este scopul care trebuie atins.” (Ellen G. White, *Educație*, p. 18) Acesta este destinul ultim al poporului speranței. Aceasta să fie ținta noastră începând chiar de acum!

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Sfințenia este, în esență, negativă (înseamnă renunțarea la anumite practici) sau, în esență, pozitivă?
2. Cum ar arăta astăzi un bărbat „sfânt” sau o femeie „sfântă”?
3. Ce legătură există între sfințenie și atingerea potențialului cu care ne-a înzestrat Dumnezeu?

CHANTAL J. KLINGBEIL este o scriitoare din Silver Spring (Maryland, SUA).

Un popor care s-a predat cu totul lui Isus

G. Edward Reid

CE FACEM CU BINECUVÂNTĂRILE PRIMITE DE LA DUMNEZEU?

În a doua parte a secolului al XIX-lea, medicii mai foloseau încă metode neștiințifice de tratament. Pacienților care aveau febră li se lua sânge, iar celor cu afecțiuni pulmonare li se recomanda să fumeze. Ellen White scria: „Cunoșteam o femeie pe care medicul ei o sfătuisese să fumeze, ca remediu pentru astm. După toate aparențele, ea fusese mulți ani un creștin zelos, dar a devenit atât de legată de fumat, încât atunci când a fost sfătuită să renunțe la el, ca la un obicei nesănătos și necurat, a refuzat categoric, spunând: «Când se pune clar problema fie să renunț la pipă, fie să pierd cerul, atunci spun: Adio, cer! Nu pot lăsa pipa!» Această femeie nu făcea decât să pună în cuvinte ceea ce mulți exprimă prin faptele lor.” (Ellen G. White, *Temperanță*, p. 63)

Importanța predării de sine

Poporul speranței s-a predat lui Isus. Ce înseamnă aceasta, în mod concret?

În centrul istoriei mântuirii se află tema mării lupte, care ne oferă o perspectivă de ansamblu. Din ziua în care Adam și Eva au fost alungați din Grădina Edenului, toate intervențiile lui Dumnezeu au făcut parte din planul Său de restaurare a omenirii. El Și-a arătat dragostea față de noi și, prin ea, ne-a îndemnat să ne supunem înțelepciunii și voii Sale, în ceea ce privește calitatea vieții și speranța vieții veșnice.

Biblia ne spune că „Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Gen. 1:1). De altfel, „toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Când înțelegem că

Dumnezeu este Creatorul și Proprietarul acestui pământ, înțelegem că noi suntem administratorii resurselor Împărăției. De aceea, sarcina creștinului este de a lua aceste resurse și de a le înmulți până la venirea Sa, pentru a obține un profit pentru Împărăția Sa.

Ca lutul în mâinile olarului

Solia profeților este, în esență, aceasta: „Ascultați și veți fi binecuvântați; nu ascultați de Dumnezeu și veți avea de suferit.” Ideea aceasta nu este atât de legată, în primul rând, de mântuire, cât de calitatea vieții. Dumnezeu urmărește, în primul rând, binele nostru, nu numai binele lucrării sau al bisericii Sale.

Cuvântul „predare” nu apare în Biblie, dar ideea este exprimată în repetate rânduri. De exemplu, ni se spune să Îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot cugetul și cu tot sufletul nostru (Mat. 22:37). În altă parte, Biblia folosește imaginea cu olarul și lutul pentru a ilustra predarea (Is. 64:8; Ier. 18:4-6). Dacă dorim ca Dumnezeu să facă din viața noastră un lucru frumos, atunci trebuie să ne lăsăm modelați de Marele Olar.

Comoara ascunsă

Matei 13:44 ne arată într-un singur verset ce înseamnă să Îl urmăm pe Isus: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă

într-o țarină. Omul care o găsește o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.”

În vremea Vechiului Testament, oamenii bogați obișnuiau să își ascundă comorile în pământ. Hoții și tâlharii erau numeroși. De asemenea, când urca pe tron un nou rege, bogații erau cei dintâi cărora li se cerea

să plătească o taxă mare. Pe de altă parte, popoarele învecinate îi cotopeau, le luau bunurile și le jefuiau recoltele. Adeseori, oamenii fie uitau locul unde au ascuns comoara, fie erau luați prizonieri, fie mureau.

Se întâmpla uneori ca un om să lucreze pământul în care era ascunsă comoara. În timp ce ara, plugul scotea la iveală un obiect îngropat în pământ. Omul oprea boii și se așeza în genunchi ca să vadă ce se ascundea acolo. Dădea pământul la o parte cu mâna și descoperea comoara. Atunci bănuia că proprietarul terenului uitase de comoară. Regula era că putea beneficia de comoară numai proprietarul terenului. Omul se gândea cum putea să intre în posesia terenului. Frământarea lui cea mai mare și visul lui erau legate de această comoară. El lua hotărârea să vândă tot ce are ca să poată intra în posesia ei. Situația aceasta se aseamănă cu procesul de convertire, datorită schimbării care are loc în inima omului. El capătă o nouă perspectivă asupra vieții. El privește viața cu alți ochi!

Rudele și familia socoteau că omul acesta a înnebunit. Însă el știa prea bine ce făcea. Terenul în care era ascunsă comoara l-a costat totul! Trebuia să renunțe la tot ce avea, însă valoarea terenului era mică în comparație cu cea comoară pe care a obținut-o!

Isus și Planul Său de Mântuire sunt comoara aceasta. Valoarea investirii comorilor pământești în Împărăția lui Dumnezeu este dată de raportul cost-beneficii. Bineînțeles că ni se cere un preț, însă beneficiile depășesc cu mult prețul. De aceea, nicio bucurie nu se poate compara cu bucuria de a da. Cuvântul-cheie din versetul acesta este bucuria. „De bucuria ei, omul s-a dus și a vândut tot ce avea.” Omul acesta s-a lăsat condus de bucurie!

Scopul cu care Isus a folosit această parabolă a fost acela de a ne vorbi „despre valoarea lucrurilor spirituale. Pentru a obține o comoară pământească, omul a renunțat la tot ce avea; cu cât mai mult ar trebui să dăm noi pentru a obține comoara cerească nespuse de prețioasă”. (Ellen G. White, *That I May Know Him*, p. 58)

Este acesta un sacrificiu?

La ce lucruri ni se cere să renunțăm pentru a intra în posesia vieții veșnice? „Isus nu cere din partea nimănui ceea ce s-ar putea numi, într-adevăr, un sacrificiu, întrucât tot ce ni se cere să dăm este lucrul fără de care ne vom simți mai bine.” (Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 300)

Predarea și renunțarea nu sunt lucruri greu de înțeles. Ele reprezintă un stil de viață.

Iată un model de plan de acțiune: „Consacră-te lui Dumnezeu în fiecare dimineață; aceasta să fie prima activitate a ta. Roagă-te astfel: «O, Doamne, primește-mă să fiu cu totul al Tău! Așez toate planurile mele la picioarele Tale. Folosește-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine și tot ce fac eu să fie făcut prin puterea Ta.» Pune toate planurile tale la dispoziția Lui, pentru a fi aduse la îndeplinire sau abandonate, după cum va hotărî El în providența Sa.” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 70) Cei care au fost făcuți apti pentru cer prin puterea lui Isus au speranță. Lucrul acesta se va vedea din ceea ce fac ei cu binecuvântările lui Dumnezeu. Viața lor de credință este caracterizată de o folosire echilibrată a darurilor Sale prețioase.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Ce înseamnă „să ne predăm lui Isus”?
2. Omul care a găsit comoara ascunsă era bucuros, chiar dacă a vândut tot ce a avut. Cum e posibil așa ceva?

G. EDWARD REID este directorul Departamentului Administrare Creștină a Vieții, din cadrul Diviziunii America de Nord, care își are sediul în Silver Spring (Maryland, SUA).

Un popor care rezistă până la capăt

Douglas Jacobs

ISUS ESTE CĂPETENIA ȘI DESĂVÂRȘIREA CREDINȚEI NOASTRE

David Horton știe ce înseamnă rezistența. În 1991, el al parcurs într-un timp record, de 52 de zile, traseul de 3.505 km din munții Apalași (în estul SUA). El a făcut 64 km pe zi! Însă și el se luptă să se mențină în formă odată cu înaintarea în vârstă. Ajuns acum la vârsta de 60 de ani, el a fost nevoit să abandoneze cursa de 781 km, deoarece brațele, mâinile și picioarele au început să i se umfle.

Probabil că noi nu putem egala recordurile stabilite de Horton, dar mulți dintre noi știm ce înseamnă să ne pierdem capacitatea de a rezista la efort pe măsură ce înaintăm în vârstă. Iar vârsta nu este singurul inamic, cum nici cursele de atletism nu sunt singurele metode de testare a rezistenței. Cu toții știm cât de dificil este să rezistăm până la sfârșit. Când croim o rochie, când arăm un teren, când pregătim o lucrare de disertație sau când scriem un raport, obosim pe ultima sută de metri. Ne este greu să menținem ritmul și dedicarea de la început.

Advențistii de ziua a șaptea așteaptă revenirea lui Isus de peste 150 de ani. Cum putem să ne păstrăm entuziasmul și dedicarea față de proclamarea veștii bune a revenirii lui Isus? Cum putem să fim un popor care rabdă până la sfârșit? Una dintre trăsăturile copiilor lui Dumnezeu din zilele sfârșitului este răbdarea sfinților (Apoc. 14:12). Credința le va fi pusă la încercare, dar ei vor ieși biruitori în cele din urmă.

Evrei 12,1 ne amintește că nu suntem singuri în călătoria credinței: „Suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori”, de bărbați și de femei a căror credință în promisiunile lui Dumnezeu este un motiv de încurajare pentru noi astăzi.

Joy Chen s-a născut într-o familie care prețuia înțelepciunea. Tatăl și bunicul ei erau oameni învățați. Ea însăși avea studii superioare și prețuia educația. Cu ocazia înmormântării ei, Tony, fiul său, i-a adus un ultim omagiu în care amintea cum i-a învățat ea pe copiii și pe nepoții ei să prețuiască moștenirea celor 5.000 de ani de istorie chineză. Dorința ei era ca istoria familiei să-i ajute pe copiii ei să își încheie studiile și să transmită generației următoare valorile și înțelepciunea dobândite.

În capitolul 11 din Evrei descoperim că istoria familiei noastre de credință se întinde pe o perioadă de peste 6.000 de ani. Ea ne vorbește despre eroi precum: Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov și Moise, dar și despre

oameni obișnuiți precum: Rahav, Ghedeon, Barac. Ei și-au păstrat credința până la capăt. Viața lor ne încurajează „să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea”. (Evr. 12:1)

Dar cum au reușit acești eroi să alerge până la capăt în cursa credinței? Cum putem să alergăm cu stăruință și să devenim un popor rezistent până la sfârșit? Pasa-jul din Evrei 12:1,2 ne spune că, pentru a rezista până la sfârșitul cursei, avem nevoie de două lucruri:

(1) să dăm la o parte orice piedică și orice păcat și (2) să privim la Isus: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus.”

Atleții renunță la excesul de haine pentru a reduce greutatea corpului. Ei se feresc de orice lucru care i-ar putea împiedica să câștige cursa. Orice lucru care ne îngreunează înaintarea spirituală, fie el bun sau rău, trebuie eliminat, dacă dorim să alergăm până la capăt.

Fiecare dintre părinții credinței noastre au fost nevoiți să dea la o parte anumite piedici și anumite păcate. Noe nu știa ce însemna cuvântul „ploaie” atunci când Dumnezeu i-a cerut să creadă că lumea va fi distrusă printr-un potop global. Avraam a lăsat în urmă cel mai strălucit oraș din vremea aceea, cetatea Ur din Caldeea, „fără să știe unde se duce” (Evr. 11:8). Dacă ar fi devenit faraon, Moise ar fi putut să primească închinare din partea supușilor lui și ar fi putut să se bucure de o bogăție și de o putere neîntrecute în vremea aceea, însă el a ales „să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.” (Evr. 11:25,26)

Moise a renunțat cu inimă ușoară la toate aceste lucruri, fiindcă avea ochii îndreptați spre „răsplătire”. Această răsplată ne este promisă și nouă dacă privim la Isus: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evr. 12:2)

În acest fel putem deveni un popor rezistent până la capăt. Atleții știu că este periculos să își abată privirea de la țintă. Cu ocazia Jocurilor Olimpice din 2008, jamaicanul Usain Bolt era cât pe ce să piardă recordul mondial în cursa de 100 de metri, pentru că s-a uitat fericit înspre tribună înaintea să treacă linia de sosire. Lucrurile de pe pământ ni se vor părea mai puțin importante doar atunci când ochii noștri vor fi îndreptați spre Isus.

Cercetările recente asupra creierului uman confirmă faptul că abandonarea oricărui piedici și îndreptarea privirii către Isus pot să ne transforme creierul. În 1998, oamenii de știință au descoperit că creierul unui adult poate să producă neuroni noi. Creierul întreține celulele pe care le folosim și distruge celulele pe care nu le folosim. John J. Ratey afirmă: „Din cercetările actuale, creierul este flexibil... El este un organ adaptabil, care poate fi modelat de informațiile primite, tot la fel cum un mușchi poate fi modelat prin ridicarea de greutate. Cu cât îl folosim mai mult, cu atât este mai puternic și mai flexibil.”²¹

Gândurile și faptele noastre din orice domeniu al vieții ne modelează mintea fie după modelul dat de Isus, fie după alt model. Pentru a rezista până la sfârșitul cursei credinței, trebuie să ne îmbunătățim capacitatea de a privi la Isus și de a renunța la atracția față de păcatele care ne trag înapoi.

Dar să nu credem că alegerile noastre produc aceste schimbări. Cartea Evrei ne amintește că Isus este Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre. Când părăsim toate lucrurile și păcatele care ne îngreunează înaintarea și când privim la Isus, este ca atunci când renunțăm la serviciile unui furnizor de televiziune prin cablu. Îi cerem lui Isus să fie furnizorul nostru de la începutul până la sfârșitul călătoriei noastre.

De ce este Isus Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre? El este Modelul nostru desăvârșit. Moartea Sa pe cruce și învierea Sa sunt o garanție a mântuirii noastre și, întrucât „șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”, El ne poate ajuta să încheiem cursa.

De ce a făcut Isus atât de mult pentru noi? Textul din Evrei 12:2 spune: „Pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea...” El s-a gândit la bucuria pe care o va avea atunci când vom fi în cer împreună cu El. Agonia din Grădina Ghetsimani, suferința cumplită îndurată pe cruce, chinul separării de Tatăl Său – pe toate le-a îndurat Isus, pentru că S-a gândit la bucuria de a ne ura bun venit în Împărăția Sa.

Evrei 12:3 concluzionează: „Uitați-vă, dar, cu luare-aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.” Ștefan L-a văzut pe Isus într-o viziune și lucrul acesta l-a încurajat să se roage pentru cei care-l omorau cu pietre (Fapte 7:55,56). Atunci când vom privi la Isus, vom avea puterea să alergăm cu stăruință, rezistând până la capăt. Nici chiar moartea nu ne va împiedica să încheiem cursa, fiindcă Isus ne fâgăduiește: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” (Apoc. 2:10)

²¹John J. Ratey, *Spark: The Revolutionary New Science of Exercise and the Brain* (New York: Little, Brown and Company, 2008), p. 35, 36.

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Ce asemănări există între călătoria creștină și o cursă de atletism?
2. Cum ne poate ajuta Sabatul să devenim mai rezistenți în călătoria creștină?
3. E posibil ca lucrurile bune să ne împiedice înaintarea în această călătorie? Dați exemple de astfel de lucruri bune.

DOUGLAS JACOBS este profesor de omiletică și de slujire pastorală la Southern Adventist University din Collegedale (Tennessee, SUA).

Acceptați

în Numele Celui Preaiubit

Ellen G. White

O MEDITAȚIE ASUPRA PASAJULUI DIN EFESENI 1:1-6

„Pavel, apostol al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos Isus: Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos.” (Efes. 1:1,2)

„Har...” Noi datorăm totul harului fără plată al lui Dumnezeu. Harul legământului a prevăzut înfierea noastră. Harul Mântuitorului a adus la îndeplinire răscumpărarea noastră, regenerarea noastră și înălțarea noastră la poziția de moștenitori împreună cu Hristos. Și aceasta nu pentru că noi L-am fi iubit mai întâi pe Dumnezeu; ci pentru că, „pe când eram noi încă păcătoși” (Rom. 5:8), Hristos a murit pentru noi, oferindu-ne binecuvântări depline și îmbelșugate pentru răscumpărarea noastră. Deși din cauza neascultării, noi meritam disprețul și condamnarea Sa, Dumnezeu nu ne-a părăsit, nu ne-a lăsat în voia puterii vrăjmașului. Îngerii cerești duc lupta pentru noi și, dacă vom coopera cu ei, vom dobândi biruința asupra puterilor răului.

Har pentru cei nevrednici

Dacă nu am fi căzut în păcat, nu am fi știut niciodată ce înseamnă harul. Dumnezeu îi iubește pe îngerii fără vină, care Îi slujesc și ascultă de toate poruncile Sale, dar nu le dă har. Aceste ființe cerești nu știu ce este harul, nu au avut niciodată nevoie de el, pentru că nu au păcătuit niciodată. Harul este un atribut al lui Dumnezeu manifestat față de ființele omenești nevrednice. Nu noi l-am căutat, ci el a fost trimis să ne iasă în întâmpinare.

Dumnezeu Se bucură să Își reverse harul peste toți aceia dintre noi care flămânez după el, nu pentru că am fi vrednici, ci tocmai pentru că suntem absolut nevrednici. Nevoia noastră ne face apti să primim asigurarea că vom primi acest dar.

„... și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.” Experiența tuturor oamenilor

confirmă adevărul cuvintelor Scripturii: „Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști... «Cei răi n-au pace», zice Dumnezeuul meu” (Is. 57:20,21). Păcatul ne-a răpit pacea. Atâta timp cât eul nu este supus, nu ne putem găsi tihna. Omul nu poate controla prin puterea lui patimile care îi stăpânesc inima. În această privință, suntem neputincioși, la fel de neputincioși ca ucenicii în fața furtunii.

Harul aduce eliberare

Însă Acela care a potolit valurile Mării Galileii aduce pacea în sufletul fiecăruia. Oricât de aprigă ar fi furtuna, cei care vin la Isus și care strigă: „Doamne, scapă-mă!” vor fi salvați. Harul Său, care îl împacă pe om cu Dumnezeu, domolește neliniștea patimilor omenești și îi aduce în inimă tihna. „A oprit furtuna, a adus liniștea și valurile s-au potolit. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit și Domnul i-a dus în limanul dorit” (Ps. 107:29,30). „Fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5:1). „Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie.” (Is. 32:17)

Acela care consimte să renunțe la păcat și își deschide inima față de dragostea lui Hristos, devine părtaș al acestei păci cerești. Acesta este singurul temei al păcii. Harul lui Hristos primit în inimă înduplecă vrăjmășia, domolește certurile și umple sufletul cu dragoste. Acela care s-a împăcat cu Dumnezeu și cu semenii lui nu se poate simți trist. În inima lui nu-și găsește locul invidiei; bănuielile rele nu-și vor face loc în ea; ura nu va putea supraviețui. Inima care este în armonie cu Dumnezeu are parte de pacea Cerului și va răspândi în jur influența ei binecuvântată. Spiritul păcii se va odihni ca roua asupra inimilor împovărate și tulburate de luptele vremelnice.

Harul aduce pace

Urmașii lui Hristos sunt trimiși în lume cu o solie de pace. Oricine va manifesta dragostea lui Hristos prin influența tăcută și imperceptibilă a unei vieții sfinte, oricine îi va determina pe alții, prin cuvânt și faptă, să renunțe la păcat și să-și predea inima lui Dumnezeu este un om împăciuitoare.

Și „ferice de cei împăciuitoare, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Mat. 5:9) Spiritul păcii este dovada legăturii lor cu Cerul. Miresma plăcută a lui Hristos îi înconjoară. Parfumul plăcut al vieții, frumusețea caracterului dau înaintea lumii dovadă că ei sunt copiii lui Dumnezeu. Oamenii îi remarcă și își dau seama că ei au umbrelă cu Isus. „Oricine iubește, este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 4:7). „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Rom. 8:9); dar „toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu”. (Rom. 8:14)

Apostolul continuă: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos” (Efes. 1:3). Putem să mai cerem vreo binecuvântare care să nu fie inclusă între aceste binecuvântări îmbelșugate? Prin meritele lui Hristos, noi primim toate binecuvântările spirituale în locurile cerești, în Hristos. Avem privilegiul de a ne apropia de Dumnezeu, de a respira din atmosfera prezenței Sale. Dacă rămânem legați de lucrurile obișnuite, ieftine și carnale de pe acest pământ, Satana ne va întuneca ochii cu umbra lui, ca să nu mai discernem binecuvântarea făgăduințelor și asigurărilor lui Dumnezeu și, astfel, ne vom pierde curajul de a atinge standardul spiritual înalt. Numai rămânerea în prezența lui Hristos ne va aduce pace, libertate, curaj și putere.

Har pentru sfințire

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui” (Efes. 1:4). Versetul acesta nu poate fi interpretat greșit, decât dacă alegem să nu-l pricepem. Noi trebuie să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui. Condiția pe baza căreia primim har și mai mult este aceea de a folosi toată lumina pe care deja am primit-o. Dacă vrem să găsim, atunci trebuie să căutăm continuu; dacă vrem să primim, atunci trebuie să cerem; dacă vrem ca ușa să ni se deschidă, atunci trebuie să batem la ușă.

„Căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului” (2 Tes. 2:13). În acest text, ne sunt descoperite cele două mijloace de mântuire a omului: influența divină și credința puternică și vie a celor care Îl urmează pe Hristos. Prin sfințirea Duhului și prin credința adevărului, noi devenim împreună-lucrători cu Dumnezeu. Domnul așteaptă ca biserica Sa să coopereze cu El. Dumnezeu nu Își propune să adauge un alt element la eficiența Cuvântului Său; El Și-a îndeplinit marea Sa lucrare prin faptul că a inspirat Cuvântul. Sângele lui Isus, Duhul Sfânt, Cuvântul divin sunt toate ale noastre. Scopul acestor binecuvântări ne este prezentat clar și depinde de noi dacă vom

crede promisiunile lui Dumnezeu și dacă vom deveni împreună-lucrători cu El.

Sfințirea este o lucrare de o viață, nu de o zi sau de un an. Lupta biruinței asupra eului, lupta pentru sfințenie și cer este o luptă de o viață. Fără un efort continuu și fără o străduință neîncetată nu poate exista progres în viața creștină și nu putem câștiga cununa biruinței.

Sfințirea lui Pavel a fost rezultatul luptei continue cu eul. El spunea: „În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte” (1 Cor. 15:31). Voința lui și dorințele lui intrau în fiecare zi în conflict cu datoria sa și cu voința lui Dumnezeu. În loc să-și urmeze înclinațiile, el făcea voia lui Dumnezeu, chiar dacă prin aceasta își răstigneia firea.

Dumnezeu ne conduce la sfințenie

Dumnezeu Își conduce poporul pas cu pas. Viața creștină este o luptă și este un marș. În conflictul acesta, nu există nicio clipă de răgaz; efortul trebuie să fie neîntrerupt și stăruitor. Printr-o străduință neîncetată, vom reuși să păstrăm biruința asupra ispitelor lui Satana. Integritatea creștină trebuie căutată cu o energie căreia nimeni să nu-i poată sta împotriva și păstrată cu o fermitate neclintită.

Trebuie să ne însușim știința creștinismului – o știință mai adâncă, mai vastă și mai înaltă decât orice știință omenească, tot atât de înaltă precum cerurile față de pământ. Minte trebuie educată, disciplinată și instruită, fiindcă trebuie să facem lucrarea lui Dumnezeu după metode care nu sunt în armonie cu înclinațiile noastre innăscute. Trebuie să învingem tendințele ereditare și tendințele dobândite. Inimile noastre trebuie educate să devină statornice în Dumnezeu. Trebuie să ne formăm obiceiuri de gândire care să ne ajute să ne împotrivim ispitei. Printr-o viață de strădanie sfântă și de alipire strânsă de ceea ce e bine, copiii lui Dumnezeu își vor pecetlui destinul.

Primiți în Numele lui Hristos

Dumnezeu „ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui”. (Efes. 1:5,6) Cuvintele adresate lui Isus la Iordan sunt adresate

întregii omeniri. Dumnezeu I-a vorbit lui Isus în calitate de reprezentant al nostru. Deși suntem păcătoși și slabi, nu suntem alungați ca și cum am fi fără valoare. Noi suntem primiți în „Preaiubitul Lui”. Slava care s-a odihnit asupra lui Isus este un semn al dragostei lui Dumnezeu față de noi. Ea ne vorbește despre puterea rugăciunii – despre felul în care vocea omenească poate ajunge la urechea lui Dumnezeu și despre modul în care cererile noastre pot fi primite în curțile cerești. Prin păcat, omul a fost despărțit de cer și s-a înstrăinat de legătura cu el, dar Isus l-a legat din nou de slava cerească. Dragostea Lui l-a înconjurat pe om și a ajuns până în cerurile înalte. Lumina care a coborât prin porțile deschise și s-a revărsat pe fruntea Mântuitorului nostru se va revărsa și asupra noastră atunci când ne rugăm pentru ajutor, ca să ne împotrivim ispitei. Glasul care I-a vorbit lui Isus îi spune fiecărui suflet credincios: „Acesta este copilul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.”

Cu El și la fel ca El

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3,2). Răscumpărătorul nostru a deschis calea pentru ca omul cel mai păcătos, cel mai în nevoie, cel mai asuprit și cel mai disprețuit să poată găsi acces la Tatăl. Toți pot avea un cămin în locașurile de sus pe care Isus S-a dus să le pregătească. „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide: «Iată, ți-am pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide.»” (Apoc. 3:7,8) – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 15 octombrie 1908

Întrebări pentru meditație și discuție:

1. Ce idei din acest comentariu te-au impresionat cel mai mult? De ce?
2. Ellen White vorbește despre „știința creștinismului”. Ce crezi că înțelege ea prin aceste cuvinte?

ELLEN G. WHITE (1827-1915) s-a numărat printre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Adventiștii cred că ea a exercitat darul biblic al profeției în cei peste 70 de ani de activitate publică.

Prizonieri ai Speranței

Teodor Huțanu

„Întoarceți-vă la cetățuie, prinși de război plini de nădejde!” (Zaharia 9:12)

Imaginea prizonierului speranței

Cum credem că arată un prizonier al speranței? La finalul unei noi săptămâni de comuniune specială cu Domnul, este de dorit să ne privim în oglindă și să rostim cu convingere: Așa arată un suflet invadat de speranță!

Am prins tonul speranței? Suntem un popor al speranței doar atunci când suntem plini de speranță, fiecare dintre noi. Este ceasul binecuvântat, când, asemenea unui tsunami covârșitor, speranța inundă fiecare inimă – părinți și copii, preoți și popor, dascăli și ucenici. Eu și tu putem să contribuim la împlinirea visului de a vedea întreaga noastră familie de credință trăind speranța la unison. Acum, la finalul Săptămânii de Rugăciune a anului 2010, sunt eu un captiv deplin al speranței, influențându-i și pe alții să fie la fel?

„Dumnezeu îi cheamă pe credincioșii Săi, care cred în El, să exprime curaj față de cei care nu cred și sunt fără nădejde.

Fie ca Domnul să ne ajute să ne sprijinim unii pe alții și să-L punem la încercare printr-o credință vie.” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 8, p. 12, în orig.)

Cum putem ajunge contagioși la capitolul speranță? Prin vindecarea bolilor sufletului se poate ajunge la epidemie sau pandemie de speranță: „Membrii bisericii au nevoie acum să-și mărturisească apostaziile și să se strângă unii lângă alții. Frații mei, nu îngăduiți să intervină nimic ce v-ar separa pe unii de alții sau de Dumnezeu. Nu vorbiți despre deosebiri de opinii, ci uniți-vă în iubirea adevărului, așa cum este el în Isus. (...) «Întoarceți-vă la Domnul, voi, prizonieri ai nădejzii.»” (*Ibidem*)

Putem vorbi sau filozofa despre speranță, însă este esențial ca speranța să fie trăită. Abia atunci, chiar fără cuvinte, transmitem fluxul reînviator al vieții spirituale.

O nădejde sigură

Tăria speranței noastre este strâns legată de izvorul ei. Pe ce se bazează speranța mea? Pot spera să nu plouă mâine, pot spera ca lumea să meargă din bine în mai bine, însă aceste speranțe au o temelie nesigură sau neverosimilă. Speranța creștină nu este naivitate, nici ignoranță cu privire la natura umană, mersul istoriei sau planul lui Dumnezeu.

Disponem de informații extrem de importante pentru timpul pe care tocmai îl traversăm: „Care este făgăduința pentru cei ce trăiesc în aceste zile de pe urmă? «Întoarceți-vă în cetățuie, prinși de război plini de nădejde!» «Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeața de pe câmp.» (Zaharia 9:12; 10:1)” (*Ibidem*, p. 21)

Metafora ploii este dezvăluită în același loc: „Revărsarea Duhului în zilele apostolilor a fost ploaia timpurie, și cât de glorioase au fost rezultatele! Dar ploaia târzie va fi și mai îmbelșugată.”

După o viață de sacrificiu și dăruire pentru binele nostru prezent și veșnic, Mântuitorul S-a înălțat la cer, oferindu-ne garanția venirii Mângâietorului divin: „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7). Acestea sunt cuvinte vrednice de crezut și adevărate. „Sunt mulți oameni care idolatrizează simțămintele. Însă speranța voastră nu este întemeiată pe simțăminte; ea este întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu ne-a oferit Dumnezeu dovezi abundente ale iubirii Sale? Îți îndrept atenția spre Calvar. Lumina crucii trebuie să risipească orice îndoială din inima ta.” (Ellen G. White, *Signs of Times*, 16 septembrie 1889)

Speranță în lumina crucii

Nu este deloc greu să găsim motive pentru a renunța la speranță. Când privesc la mine și mă văd cum sunt în realitate, inclin să devin un prizonier al deznădejdiei. La fel se întâmplă când privesc la alții sau când aleg ca mintea altora să fie cârma vieții mele. Am găsit lumină și vindecare în următoarele observații inspirate: „Noi I-am adus o mare dezoanare Maestrului nostru prin faptul că ne-am întors de la Hristos, pentru a căuta înțelepciune la ființele umane mărginite. (...) Vom renunța noi la această povară a necredinței și vom merge la Sursa puterii, crezând că vom primi milă și înțelegere de la Cel care ne cunoaște, care ne iubește atât de mult, încât Și-a dat viața pentru noi?... El a făcut toate acestea pentru ca noi să putem deveni prizonieri ai speranței”. (*Lift Him Up*, p. 93)

„Religia multora este prea confortabilă și prea ușoară. Ei par să creadă că dacă vor copia viața vecinilor lor vor fi în siguranță. Vă spun: nu suntem siguri în copierea nimănui, ci doar a lui Isus. Hristos este Calea, Adevărul și Viața. Slavă Domnului că timpul de probă nu s-a sfârșit, iar noi suntem prizonieri ai speranței. (...) Este esențial să ne simțim nevoia, scăderile, eșecurile și să ne încredem deplin în Hristos.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 7 iunie 1891)

„Speranța noastră nu este întemeiată pe simțăminte; ea este întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu.”

„Privim dincolo de timp: privim spre veșnicie. Încercăm să trăim în așa fel încât Domnul Hristos să ne poată spune: «Bine, rob bun și credincios.» Să trăim, fiecare dintre noi, în acest fel. Noi putem face greșeli, putem avea erori, dar Dumnezeu nu ne va

lăsa să rătăcim.” (Idem, *Selected Messages*, vol. 3, p. 192)

„Ești hărțuit și trist? Așa a fost și Isus. Simți nevoia de încurajare? Așa a simțit și Isus. Așa cum Satana te ispitește pe tine, așa L-a ispitit el pe Maiestatea cerului. Isus, ca reprezentant și substitut al nostru, nu a cedat pe câmpul de luptă, iar tu, prin puterea Sa, poți să rezisti și să birui. Toți urmașii căzuți ai lui Adam se pot bucura, pentru că sunt prizonieri ai speranței și pentru că Satana a fost înfrânt.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 10 februarie 1885)

„Speranța mea e doar Hristos”

Pe genunchi, speranța devine viguroasă. Prin rugăciune și studiere a Cuvântului, cu bucurie și consecvență, ajungem să fim gata și dornici de a ne lansa în misiune. Rugăciunea, Cuvântul și misiunea sunt indisolubil legate. Fără rugăciune și studiul Bibliei, misiunea este fără putere și fără roade care să rămână. Fără misiune, rugăciunea și citirea Scripturii sunt autoînșelare și fățărnicie. Ce ne împiedică să le facem loc în programul nostru personal?

„Nu există nicio scuză pentru ca viața și credința comunităților noastre să fie atât de amorțite și de slabe. «Întoarceți-vă la Cetățuie, prinși de război, plini de nădejde!» (Zah. 9:12) Există putere pentru noi în Hristos. (...) El ține stelele în mână Sa cea dreaptă și vrea ca prin acestea lumina Sa să strălucească în lume. În felul acesta, El dorește să-l pregătească pe poporul Său pentru o treaptă mai

înalță de slujire în biserica de sus. El ne-a dat o mare lucrare de făcut. Să o facem în chip desăvârșit și cu hotărâre. Să arătăm, prin viața noastră, ce a făcut adevărul pentru noi.” (Idem, *Mărturii*, vol. 6, p. 418, în orig.)

Poți fi prizonier al speranței doar atunci când ai un loc unic și sigur, către care te îndrepti în vreme de nevoie. Cei care nu au un astfel de loc „nu sunt prizonierii speranței” (Idem, *Mărturii*, vol. 4, p. 633, în orig.). Natural, când trebuie să indicăm locul speranței, privim în sus. Nu este de mirare că pana inspirată ne atrage atenția că ștergerea deosebirii față de lume și tendința spre conformism, prin adoptarea valorilor și stilului lumesc de viețuire, subminează speranța, reduc entuziasmul advent și atrofiază urgența misiunii. Imperativul reînviiorării pentru misiune nu ne poate lăsa în aceeași stare încropită, cu atât mai mult, cu cât nu ducem lipsă de leacul necesar, iar Vindecătorul este atât de dornic să se atingă de noi și să ne aducă sănătate.

„Întoarceți-vă la Domnul, voi, prizonieri ai nădejzii. Căutați tăria la Dumnezeu, la Dumnezeul cel viu. (...) De la Hristos curge râul cel viu al mântuirii. El este Fântâna vieții, Izvorul a toată puterea.” (Idem, *Mărturii*, vol. 8, p. 12, în orig.) „El este singura noastră speranță de salvare. Prin sacrificiul Său, noi, care suntem în timpul de probă, suntem prizonieri ai speranței.” (*Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 369)

Prizonierii speranței sunt prizonierii misiunii. Aceștia suntem noi, prin harul Domnului, și nimic nu ar trebui

să strice această divină unitate. „Nu lăsați să vină necredința, pentru că lucrarea lui Dumnezeu este să mergem din localitate în localitate, din țară în țară. Planurile vrăjmașilor lui Dumnezeu pot urmări înfrângerea lucrării Sale, dar să avem credință că Iehova va îndepărta toate obstacolele din calea ei. Vorbiți cu credință, lucrați cu credință și înaintați în credință. Obstacolele vor fi date la o parte, în timp ce ne prindem de făgăduințele lui Dumnezeu. Poporul Domnului să meargă înainte, și inima îi va fi întărită.” (Idem, *Medical Ministry*, p. 335)

Tatăl din cer să facă așa cu fiecare dintre noi, cu fiecare dintre adunările așteptătorilor Mirelui ceresc! Maranatha!

Întrebări pentru meditație și discuție

1. Pentru că nu am nicio scuză pentru lipsa speranței, ce meniu spiritual și ce agendă misionară aleg să am de azi înainte?
2. Care este numele persoanelor și locurilor indicate de Duhul Sfânt pentru activitatea mea misionară

TEODOR HUȚANU este președintele Uniunii Române a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. din România

PRELEGERI pentru COPII

TRĂIM PENTRU DUMNEZEU ȘI AȘTEPTĂM

**Copiii
speranței**

Jean Kellner

Mergem spre casă

Text de memorat:

„Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14:2,3)

Introducere

Arătați-le copiilor pe o hartă unde se găsesc țările Sudan și Uganda. Oamenii din aceste țări trăiesc zilnic cu teama izbucnirii unui război. Ei au nevoie ca cineva să le redea speranța. Cum ai putea să-ți recapeți speranța atunci când (1) ești bolnav de mai multe zile; (2) ți se cere să faci curățenie într-o cameră foarte murdară; (3) ai fost foarte obraznic și urmează să fii pedepsit?

Povestire

Samuel s-a trezit în larma unor schimburi de focuri. S-a ridicat în capul oaselor și a privit în jur cu atenție, ca să vadă ce se întâmpla în satul lui. Exact în clipa în care a dat să deschidă gura ca să întrebe ce se întâmplă, fratele lui, Daniel, i-a pus mâna la gură și i-a zis să tacă. Apoi i-a făcut semn să rămână la pământ și să meargă târâș după el. În timp ce se târau pe pământul umed, Samuel și-a adus aminte de evenimentele care se petrecuseră la începutul zilei. Niște oameni dintr-un sat învecinat (aflat în sudul Sudanului) veniseră în satul lor cu știrea că soldații rebeli i-au atacat și au ucis mai mulți săteni.

– Fugiți repede ca să nu vă atace și pe voi, i-au avertizat ei.

Tatăl lui Samuel a plecat împreună cu alți câțiva bărbați, ca să le distragă soldaților atenția și pentru ca familiile lor să plece din sat în siguranță.

– Să nu faceți gălăgie. Mergeți împreună și ascundeți-vă în iarba înaltă, le-a zis tata. Treceți granița în Uganda și duceți-vă în tabăra de refugiați.

În timp ce mergea împreună cu mama și cu fratele lui prin iarba înaltă, lui Samuel îi era atât de frică, încât îi venea să plângă. Dar nu îndrăznea. Avea 9 ani și era mare de-acum. Și apoi, tata se baza pe el și pe Daniel ca să le apere pe mama și pe sora lor.

Ca să-și facă mai mult curaj, Samuel a încercat să-și aducă aminte ultimele cuvinte ale tatălui său: „Eu am să vin după voi și am să vă caut. Vom construi o casă nouă și vom trăi în pace.” Samuel știa că, pentru a nu-și pune viața în primejdie, trebuia să aibă încredere în tatăl lui și să asculte de el. Însă cel mai mult îl ajuta și îl încuraja gândul că va putea locui într-o casă nouă împreună cu tatăl său.

Lecție

Isus și ucenicii au devenit prieteni foarte apropiați. Cei doisprezece credeau că Isus era Mesia cel promis, Cel care avea să domnească peste Israel și să aducă pace în toată lumea. Însă acum, cu ocazia Paștelui, care ar fi trebuit să fie o sărbătoare, ucenicii erau triști și le era frică. În loc să facă planuri pentru inaugurarea Împărăției Sale, Isus le spusese

că va fi prins de conducătorii Ierusalimului și trimis la moarte. Vestea aceasta era cumplită!

Dar Isus le-a făcut o promisiune foarte importantă. Promisiunea aceasta este valabilă și pentru noi. El a zis: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”

Când ajungem să-L cunoaștem pe Isus și să-L iubim, vom aștepta venirea Sa cu mare nerăbdare. Totuși, uneori ne pierdem răbdarea și ne întrebăm: De ce întârzie atât de mult? Dar nu trebuie să ne pierdem încrederea că Isus Se va întoarce ca să ne ia cu El. Promisiunea Lui este pentru noi „fericita nădejde”.

Aplicație

La fel ca ucenicii lui Isus și la fel ca Samuel, și noi ne îndreptăm spre o casă mai bună. Lumea aceasta nu este casa noastră. Casa noastră este acolo unde este Isus. El va veni ca să ne ia cu El pe noi și pe părinții noștri și vom locui împreună în casa Sa din cer. Chiar și atunci când avem necazuri, putem să rămânem bucuroși dacă privim spre cer. Isus este speranța noastră.

Discuție

1. Citiți Ioan 14:1-3. Care sunt cele două lucruri pe care Isus ne sfătuiește să le facem atunci când suntem tulburați de probleme?
2. Ce promisiuni ne face Isus în versetul 3?
3. Cum se mai numește promisiunea revenirii lui Isus?

Activitate

Lipiți o coală mare de hârtie pe un perete. Cereți-le copiilor să scrie câteva cuvinte sau să deseneze despre revenirea lui Isus.

O călătorie cu o corabie gata să se scufunde

Introducere

Citiți textul de memorat împreună și cântați o cântare legată de tema prelegerii. Invitați doi copii să se roage.

Povestire

Kelly și Justin se jucau fericiți în camera lor în timp ce ploaia cădea cu răpăituri pe acoperiș și lovea în geamuri.

– Nu-mi place ploaia asta, a zis Justin la un moment dat. Plouă de zile în sir!

– Păi, zise Kelly, poate că cineva are nevoie de ploaia asta, mai mult decât avem noi nevoie să ieșim din casă ca să ne jucăm.

– Da, dar mie tot nu-mi place ploaia asta, insistă Justin. Plouă de prea mult timp!

În clipa aceea, cerul s-a lumina de un fulger puternic. Tunetul a făcut-o pe pisica lor să se scuture de frică. Țipetele copiilor au adus-o pe mama în camera lor.

– V-ați speriat? i-a întrebat ea. Nu vă temeți, sunteți în siguranță aici. Tati și mami sunt cu voi ca să vă ocrotească.

Kelly și Justin au început să se plângă că se plictisiseră de-atâta ploaie.

– O, dar nu lăsați ca ploaia să vă strice ziua, le-a zis mama. Hei, vă aduceți aminte că odată, când eram în tabără și ploua, ne-am ghemuit unii lângă alții și am povestit, am mâncat floricele și ne-am jucat tot felul de jocuri? Haideti să faceți un cort în camera voastră, iar eu să fac floricele. Între timp, vă gândiți ce jocuri ne jucăm!

Mai târziu, când familia se relaxa împreună, tata le-a povestit despre Isus și despre prietenii Lui cei mai buni.

Lecție

Inima ucenicilor tresălta de bucurie când vedeau minunile făcute de Isus și când le vorbea despre dragostea și

Text de memorat:

„Dumnezeul nădejdii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!”

(Romani 15:13)

grija Tatălui ceresc față de ei. Totuși, la fel cum s-a întâmplat cu Kelly și cu Justin, într-o zi, ucenicii au fost surprinși de o furtună puternică și s-au speriat foarte tare.

După o zi lungă și obositoare, în care Isus a făcut multe minuni și în care ucenicii i-au ajutat pe oameni în necazurile lor, Isus le-a spus să se urce în corabie și să treacă pe țărmul celălalt al Mării Galileea, unde să găsească un loc liniștit pentru odihnă. După ce au pornit în larg, Isus a adormit.

Însă, deodată, s-a stârnit o furtună. Vântul bătea și ucenicii s-au speriat. Corabia se umplea cu apă și era pe punctul să se scufunde. Isus dormea netulburat și ucenicii au început să strige ca să-L trezească: „Doamne, scapă-ne că pierim!” (Mat. 8:25)

Dar Isus nu era speriat: „Atât de mică este credința voastră? De ce vă este atât de frică?” i-a întrebat El. Apoi S-a ridicat și le-a poruncit vântului și valurilor să se potolească. Marea s-a liniștit atunci complet (versetul 26). Ucenicii nu trebuiau să se teamă de nicio primejdie, fiindcă Isus era cu ei.

Aplicație

Există un gând înțelept care ne poate fi de folos atunci când avem probleme: „Nu-i spune lui Dumnezeu cât de mare este furtuna prin care treci, ci spune-i furtunii cât de mare este Dumnezeul tău.” Când povestim despre puterea și grija lui Dumnezeu față de noi, sufletul nostru este încurajat. Cereți-le copiilor să povestească o întâmplare din viața lor în care s-au speriat și Dumnezeu le-a alungat frica. Începeți cu o experiență personală.

Discuție

Repețați împreună textul din Romani 15:13. Cum răspunde acest verset la următoarele întrebări?

1. De ce putem să rămânem bucuroși și fericiți chiar și atunci când avem probleme?
2. De ce n-ar fi trebuit ca ucenicii să se sperie de furtună?
3. La ce vă veți gândi atunci când veți fi triști sau speriați?

Activitate

Ajutați-i pe copii să realizeze semne de carte pe care să scrie textul de memorat. Rugați-i să păstreze semnele de carte ca să-și amintească de bucuria și de pacea pe care le avem prin Domnul Isus.

Încredere în promisiunile lui Dumnezeu

Text de memorat:

„Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15:4)

Introducere

Cereți-le copiilor să vă spună în ce fel de oameni au încredere. Alcătuiți o listă cu cel puțin cinci categorii de oameni. De exemplu: profesori, părinți, polițiști etc. Citiți lista și cereți-le copiilor să voteze în cine dintre aceste persoane au cea mai mare încredere.

Povestire

Era sâmbătă seara. Familia Barlett invitase acasă la ea toată grupa de exploratori. După cină, copiilor li s-a spus să meargă în camera alăturată împreună cu dl O'Connor.

– Ascultați-mă, le-a zis el când au ajuns cu toții acolo. Când auziți un ciocănit la ușă, unul dintre voi se duce înapoi în sufragerie, unde va avea ocazia să zboare cu avionul.

Copiii au așteptat puțin în liniște și au auzit o bătaie la ușă. Dar nimeni nu dorea să fie primul. În cele din urmă, Sylvia Barlett a acceptat să meargă ea.

– Imaginează-ți că scândura asta de pe podea este avionul cu care vei zbura, i-a explicat mama. Urcă-te pe ea și pregătește-te de decolare!

Sylvia s-a urcat pe scândură, iar mama i-a legat la ochi un fular. Deodată, Sylvia a simțit că scândura se ridică.

– Nu-ți fie frică, i-a zis tatăl ei. Pune mâna pe umărul meu. Ești gata?

Simțind că tatăl ei era aproape, Sylvia a încuviințat că era gata. Scândura a început să se înalțe ușor. Se depărta tot mai mult de pământ și începea să se clatine. Sylvia nu mai putea să se sprijine de umărul tatălui ei. *Probabil că sunt undeva foarte sus*, își spunea în sine ea.

– Ai grijă la tavan, i-a zis mama.

Și, într-adevăr, Sylvia a simțit că a dat cu capul de ceva tare. Atunci, mama i-a spus:

– Sari, Sylvia, sari! Te prind eu!

În clipa aceea, sângele i-a înghețat în vine. Să sară de la înălțimea aceea?

– Ai încredere în mine! i-a spus tatăl ei. Nu ai cum să te lovești!

După o pauză lungă, Sylvia a sărit și, într-o secundă, era deja pe podea. Scândura cu care „zburase” nu se ridicase decât la un metru deasupra podelei! Părinții au făcut-o să creadă că se înălțase mai mult pentru că legănaseră scândura într-o parte și în alta, tata se ghemuise la pământ, iar dna O'Connor ținea o carte chiar deasupra capului fetei.

Celorlalți copii le-a fost și mai frică să sară, iar domnului O'Connor i-a fost cel mai frică dintre toți.

– Ce? Ați înnebunit? a strigat el. Dacă îmi frâng gâtul?

La sfârșit, au stat de vorbă despre „călătoria” cu avionul și toți au ajuns la această concluzie: nu este ușor să ai încredere. Dar Sylvia era de părere că nu era chiar atât de greu, fiindcă ea știa că părinții ei erau demni de încredere.

Lecție

Puteți să vă puneți pentru o clipă în locul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego (Dan. 3)? Ei erau prizonieri într-o țară străină, erau sclavii împăratului acelei țări și trebuiau să asculte de poruncile lui. Însă când împăratul a construit un chip de aur și le-a poruncit tuturor supușilor lui să se închine înaintea chipului, cei trei tineri evrei au știut că nu puteau să asculte de această poruncă. Pe de altă parte, ei știau că vor avea probleme dacă avea să se afle că ei nu se închină înaintea chipului. Cu toate acestea, ei au ales să se încreadă în Dumnezeu.

De aceea, ei i-au spus împăratului: „Dumnezeul nostru ne va scăpa. Și, chiar dacă nu ne va scăpa, tot nu ne vom închina înaintea chipului.”

În timp ce cuptorul de foc se încălzea, ei nu aveau altceva de făcut decât să aibă încredere că Dumnezeu îi va scăpa, așa cum a promis. Nu puteau decât să meargă mai departe. Și Dumnezeu Și-a împlinit promisiunea și i-a salvat!

Aplicație

Vechiul Testament este plin de promisiuni pe care probabil că acești trei tineri le cunoșteau foarte bine. Haideți să facem un exercițiu și să ni le aducem și noi aminte. [Copiii se grupează doi câte doi, cei care știu să citească cu cei care nu știu să citească. Când le spuneți „Prezența Bibliei!”, copiii ridică Biblia și așteaptă să citească referința biblică din lista de mai jos. Primul copil care găsește textul se ridică în picioare și îl citește cu voce tare. Repetați activitatea în dreptul fiecărui text din listă.]

1 Samuel 14:6 (ultima parte); Psalmi 71:5; Psalmi 118:6,7; Proverbe 3:26; Ieremia 17:7

Discuție

1. Citiți textul din Romani 15:4. Sunteți de acord cu acesta acum, după ce am citit textele din exercițiul anterior?
2. Care dintre textele citite vă inspiră speranță?

Încheiere

William Booth, fondatorul Armatei Salvării, a început această mișcare creștină din dorința de a le oferi speranță oamenilor cei mai nevoiași din Londra. El a început misiunea fără niciun ban și fără speranța că va câștiga vreodată bani. Oamenii pentru care lucra erau cei mai săraci dintre cei mai săraci. Dumnezeu a binecuvântat misiunea lui, care astăzi a devenit renumită.

Pe patul de moarte, William Booth a rostit un mesaj care ne dă mult curaj: „Promisiunile... lui Dumnezeu... sunt sigure..., trebuie doar să le credeți.” Da, putem avea încredere în promisiunile lui Dumnezeu!

Călăuziți de Duhul Sfânt

Introducere

Biblia ne spune că în momentul în care intrăm în Împărăția Sa, Dumnezeu ne dă puterea de a le vorbi altora despre dragostea Lui. Să alcătuiți o listă cu toate metodele prin care putem să le spunem și altora ceea ce știm despre dragostea lui Isus și despre revenirea Sa.

Povestire

Mariana are 4 ani, iar părinții ei lucrează la

un post de radio. Într-o după-amiază, Mariana i-a însoțit pe părinții ei la serviciu. Când au intrat în studio, au văzut că podeaua era plină de scrisorile ce căzuseră din căsuța poștală. Mama s-a aplecat și le-a adunat pe toate, apoi le-a sortat și i-a spus Marianei:

– Uite, Mariana, toate scrisorile pe care le-am primit astăzi sunt pentru tine!

– Chiar? Cine mi-a scris? a întrebat fata curioasă.

La 3 ani, Mariana a fost cea mai tânără realizatoare de emisiuni de la Radio Adventist Mondial. Părinții ei realizează emisiuni în limba spaniolă pentru oamenii din Venezuela, iar ea îi ajută.

– Spune-mi ce scrie în scrisori, te rog! i-a spus Mariana mamei ei.

– Uite, aici ai o scrisoare de la un orfelinat din Puerto Ordaz, i-a spus mama. Profesoara de acolo ne scrie că ascultă zilnic emisiunea *Ora copiilor*, împreună cu elevii ei. Uite ce spune: „Ne place să auzim cum ne vorbiți despre dragostea lui Isus. Copiii de-abia așteaptă emisiunea voastră.”

– Vezi, Mariana, i-a zis tata. Duhul Sfânt poate să lucreze chiar și printr-o fetiță ca tine!

Lecție

Știați că puteți să le vorbiți altora despre dragostea lui Dumnezeu, chiar dacă sunteți mici? Vă aduceți aminte de istoria lui Samuel (1 Sam. 3)? El era un mare profet al lui Dumnezeu. Dar el nu a așteptat să se facă mare ca să-I slujească lui Dumnezeu. El a lucrat în Templu încă de mic!

Text de memorat:

„Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori...”
(Fapte 1:8)

Într-o noapte, în timp ce dormea într-una dintre încăperile Templului, Dumnezeu l-a chemat pe nume!

Vă mai amintiți povestirea cu Naaman? Naaman era căpitanul unei oști care lupta împotriva Israelului. Însă s-a îmbolnăvit de lepră, o boală gravă, din cauza căreia trebuie să trăiești în singurătate și să nu te apropii de nimeni. Odată, când oastea lui s-a dus la luptă împotriva lui Israel, ostașii i-au adus o fetiță israelită pe care a luat-o și a făcut-o sclava soției lui. Nu știm cum o chema pe această fetiță, însă știm că atunci când a aflat că Naaman era bolnav, ea i-a spus soției lui că dacă s-ar duce la profetul Elisei, el s-ar ruga ca Dumnezeu să îl vindece. Naaman s-a dus în Israel ca să se întâlnească cu Elisei. El a ascultat sfatul fetei și îndrumările profetului, iar Dumnezeu l-a vindecat!

Aplicație

Dacă dorim să îi ajutăm pe oameni să Îl cunoască pe Dumnezeu, nu înseamnă neapărat că trebuie să știm să realizăm o emisiune de radio. O fetiță, pe nume Donna, a luat cu ea Biblia cu imagini la azilul unde lucra tatăl ei. După ce termina orele, ea mergea la azil, le arăta bătrânilor de acolo imaginile din Biblie și le spunea că Dumnezeu îi iubește. Dumnezeu a lucrat la inima acelor oameni, prin intermediul acelei fetei.

Discuție

1. Numește trei persoane care te-au ajutat să Îl cunoști mai bine pe Dumnezeu. Cum anume te-au ajutat?
2. Cunoști vreo persoană care are nevoie să-L cunoască pe Dumnezeu? Cum poți să o ajuți?
3. Citește textul din Fapte 1:8. Ce înseamnă „să fim martori”? Cui trebuie să-I cerem ajutor în rugăciune înainte de a le vorbi altora despre Dumnezeu?

Activitate

Gândește-te la un om din biserică care este bolnav sau care trăiește singur. Cereți-le copiilor să le scrie niște cărți poștale ca să îi încurajeze. Încercați să trimiteți toate cărțile poștale în același timp.

Puși deoparte pentru Dumnezeu

Text de memorat:

„Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă...”

(3 Petru 3:11 u.p.)

Introducere

Arătați pe hartă unde se găsește Vietnamul. Spuneți-le copiilor că Dumnezeu are în toate țările de pe glob oameni care vor să facă voia Sa și care vor să fie gata pentru revenirea lui Isus.

Povestire

Nho avea 12 ani și locuia în orașul Ho Chi Minh. Părinții lui erau creștini. Deși Vietnamul nu este o țară creștină, Nho a aflat încă de mic despre dragostea lui Isus. Când a crescut, L-a acceptat pe Isus ca Mântuitor personal, era foarte interesat să studieze cât mai mult din Cuvântul lui Dumnezeu și să facă voia Lui.

Într-o zi, Nho se juca la aparatul de radio și a descoperit un post nou. În cadrul emisiunilor erau analizate texte din Biblie și erau explicate adevărurile ei.

Emisiunile acelea i-au stârnit interesul și Nho a început să le asculte regulat. Până atunci se considerase un bun cunoscător al Cuvântului lui Dumnezeu. Îi plăcea să pregătească lecțiile pentru Școala Duminicală și să caute versete biblice și să le memoreze. Într-o zi, în cadrul unei emisiuni, a fost prezentat un subiect despre care nu mai auzise până atunci.

La încheierea emisiunii, Nho s-a dus direct în bucătărie la mama lui și i-a zis:

– Mamă, ai mai auzit până acum că Dumnezeu vrea ca poporul Său să țină ziua a șaptea ca zi de închinare și nu duminica, prima zi a săptămânii?

- Nu, nu am mai auzit, i-a răspuns mama. Dar de ce te necăjești atâta? Noi suntem mântuiți prin jertfa lui Isus pentru noi, nu prin faptele pe care le facem. Dacă ziua în care ne închinăm este importantă pentru Isus, atunci, bineînțeles că ar trebui să ținem cont de ea. Noi Îl iubim și vrem să facem voia Sa. Dar nu uita, fiule, că nu obținem mântuirea prin faptele noastre. Isus este Cel care ne mântuiește. Aceasta este diferența dintre un creștin și un hindus, un budist sau un om din oricare altă religie.

– Da, dar nu ar trebui să creștem în viața de credință? Și n-ar trebui să ne supunem tot mai mult voii lui Dumnezeu,

pe măsură ce o descoperim? o întrebă Nho. Și de ce nu se vorbește despre aceste lucruri în biserica noastră?

– Nu știu, Nho, i-a răspuns mama. Hai mai bine să căutăm versetele biblice despre Sabat care au fost amintite în emisiune! Apoi să ne rugăm și să Îl întrebăm pe Dumnezeu ce să facem.

Lecție

Când a fost pe pământ, lui Isus Îi plăceau copiii foarte mult. Conducătorii religioși din vremea aceea nu-și luau timp pentru copii. De aceea, când mămicile au venit cu copilașii lor la Isus, ucenicii au încercat să le îndepărteze. Însă Isus a observat lucrul acesta și le-a spus ucenicilor: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei. Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copil, cu niciun chip nu va intra în ea!” (Marcu 10:14,15)

Auzind aceste lucruri, un tânăr bogat a venit la picioarele lui Isus și L-a întrebat ce putea să facă pentru a obține viața veșnică. Isus i-a spus să păzească poruncile, dar tânărul i-a răspuns că le-a păzit cu grijă din tinerețe. Isus știa că tânărul era sincer și i-a răspuns cu multă blândețe: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi, vino și urmează-Mă.” (Mat. 19:21)

Aplicație

Nho nu era adventist și nu ținea Sabatul când a descoperit postul Radio Adventist Mondial. Însă el ducea o viață sfântă – el acceptase ca Isus să ocupe primul loc în viața lui, era un copil al lui Dumnezeu și încerca să facă voia Sa. Dumnezeu îi pune pe acești oameni deoparte pentru El, ca să fie poporul Lui. Aceasta înseamnă să fii sfânt: să fii pus deoparte.

Discuție

1. De ce a spus Isus că Împărăția lui Dumnezeu este a celor care sunt ca niște copilași? [Pentru că ei Îl iubesc și au încredere în El.]
2. Isus a spus că numai Dumnezeu este bun. Atunci noi cum putem să fim buni? [Când suntem puși deoparte de Dumnezeu, El ne îmbracă în bunătatea Sa.]
3. Este suficientă păzirea poruncilor înaintea lui Dumnezeu? Ce altceva mai este important pentru El?

Activitate

Decupați și colorați un pom mare, dar lăsați crengile fără frunze și flori. Pregătiți frunze și flori din hârtie, aduceți carioci și dați-le copiilor. Cereți-le să scrie pe fiecare frunză și pe fiecare floare câte o trăsătură a oamenilor sfinți. Apoi invitați-i să lipească frunzele și florile pe crengile pomului. După aceea, explicați-le că pomul Îl reprezintă pe Isus, Cel care ne face sfinți. Dacă nu ar exista trunchiul, nu ar exista nici ramurile și nici florile sau frunzele. Isus este ca un pom din care noi, reprezentăm aici prin frunze și flori, ne tragem seva.

Renunțarea

Introducere

Întrebați-i pe copii dacă ar fi dispuși să renunțe la jucăriile și la banii pe care i-au adus cu ei sau măcar la șosetele ori la pantofii din picioare. Spuneți-le că nu vreți să le păstrați de tot, ci numai pentru un scurt timp. Se oferă cineva? Nu este greu să renunțăm la un anumit lucru, atâta timp cât nu îl socotim a fi important pentru noi! Însă este mai greu să renunțăm la un lucru pe care îl prețuim.

Povestire

Mia era o fată care avea un păr lung, foarte frumos. Toate colegile ei o admirau. Unele dintre ele i-au mărturisit că le-ar fi plăcut să aibă un păr atât de frumos ca al ei. Totuși, într-o zi, Mia a trebuit să ia o decizie: să-și taie părul ca să îl ofere unei fete bolnave.

Amber, o prietenă de-a ei, se îmbolnăvise grav și trebuia să stea în spital. Însă îi era dor să meargă la școală. Mia a întrebat-o pe doamna învățătoare Lee cum se mai simțea Amber.

– Am stat ieri de vorbă cu mama ei, i-a spus doamna Lee, și mi-a spus că Mia o să studieze acasă împreună cu ea. Este prea bolnavă ca să vină la școală acum.

– Dar ce s-a întâmplat? au întrebat ceilalți elevi.

Atunci au aflat că Amber suferea de limfom, un tip de cancer. Medicii sperau ca ea să se vindece. Totuși nu putea să vină la școală din cauza tratamentului pe care îl urma. Pe de altă parte, părul începuse să-i cadă din cauza medicamentelor și îi era rușine să vină la școală așa.

– Dar poate să-și cumpere o perucă, nu-i așa? a întrebat unul dintre băieți.

Însă doamna Lee le-a explicat că nu se prea găseau peruci potrivite pentru capul mic al copiilor.

Mia știa cum putea să o ajute pe Amber să-și facă o perucă. Nu trebuia decât să se tundă și să-i dea părul ei lung și frumos.

Era o decizie grea. Dar Mia a ales să-și taie părul pentru că știa că oamenii care-L iubesc pe Isus sunt ai Lui cu tot ceea ce au. Ei renunță la ei înșiși ca să îi ajute pe oamenii în nevoie.

Lecție

Într-o zi, Isus le vorbea oamenilor și a început să le spună că oamenilor bogați le era greu să intre în Împărăția lui Dumnezeu. El le-a zis că le era tot atât de greu să intre în Împărăția lui Dumnezeu după cum îi era greu unei cămile să treacă prin urechea acului. Lucrul acesta i-a uimit pe ucenici, fiindcă în vremea aceea se credea că oamenii bogați puteau să obțină tot ce-și doreau.

Ucenicii s-au întrebat: „Atunci cine poate să meargă la cer?” Ca răspuns la această întrebare, Isus le-a spus că la oameni lucrul acesta era imposibil, dar că la Dumnezeu toate lucrurile erau posibile. Dar gândul acesta l-a tulburat pe Petru, care i-a spus lui Isus: „Noi am lăsat totul și Te-am urmat!” Isus l-a asigurat că Dumnezeu prețuia sacrificiul lor și le-a explicat că în Împărăția cerului, cei doisprezece vor avea un loc special. Toți oamenii – inclusiv noi – care s-au predat cu

Text de memorat:

„Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi.” (Efeseni 5:2)

totul lui Isus, vor primi de o sută de ori mai mult în cer și, în același timp, vor primi viața veșnică.

Aplicație

Uneori, creștinilor li se cere mult mai mult decât să-și taie părul ca să ajute un bolnav de cancer. Isus ne cere să ne predăm Lui cu totul și să-L încredințăm viața noastră. Cei care se predau Lui cu totul, nu vor regreta această decizie, fiindcă Isus le dă cu mult mai mult în schimb. Noi avem speranța că vom trăi veșnic în locul cel mai frumos pe care ni-l putem închipui.

Discuție

1. La ce a renunțat Isus de dragul nostru? (Fil. 2:5-11)
2. Ce poți să-i dai lui Isus pentru ca să le aduci bucurie oamenilor și lui Dumnezeu? [Talente, un spirit vesel, timp etc.]
3. La ce altceva îți mai cere Dumnezeu să renunți azi?

Activitate

Cereți-le copiilor să formeze grupe de câte doi și să se așeze unul în spatele celuilalt (cel mai înalt în spatele celui mai scund). Apoi, primul copil face un pas mic în față, rămâne nemișcat și apoi se lasă să cadă pe spate în momentul în care le dați semnul. Copilul din spate trebuie să întindă brațele și să-l prindă. După aceea, întrebați-i cum li s-a părut activitatea. Subliniați ideea că ne este mai ușor să ne lăsăm prinși de persoanele în care avem încredere. De aceea este important să citim Biblia și să ne rugăm în fiecare zi. În felul acesta, putem rămâne cu totul de partea lui Isus.

Mergem înainte

Text de memorat:

„Ferice de cel ce rabdă ispita.” (Iacov 1:12)

Introducere

Întrebați-i pe copii dacă știu ce înseamnă cuvântul *a răbda* (a rezista, a merge mai departe chiar și atunci când întâmpinăm obstacole). Întrebați-i dacă au reușit să reziste până la capăt la stomatolog, la serviciul divin, la un concurs etc.

Povestire

– Cum vom reuși noi să facem toate aceste lucruri? a întrebat-o Jasper pe Gretchen când s-au apucat să grebleze frunzele uscate din curte. Am greblat frunzele și săptămâna trecută, iar acum parcă s-au strâns și mai multe!

– Păi, trebuie să păstrăm curtea curată, i-a răspuns Gretchen. Jasper a oftat, recunoscând că sora lui avea dreptate. Dar avea atât de multe de făcut! Trebuiau să strângă frunzele în grămezi și apoi să le pună în saci ca să le ia mașina de gunoi. Jasper ar fi preferat să joace fotbal cu prietenii.

– Ce bine ar fi să fiu Superman! zise el măhnit.

– Și iată că nu ești Superman! îi zise Gretchen. Dar ai o greblă și poți să faci treabă mai departe!

Lecția

Când S-a dus în ceruri la Tatăl Său, Isus știa că Satana va încerca să pună piedici lucrării pe care El o începuse pe pământ. El știa că urmașii Săi aveau nevoie de ajutorul lui Dumnezeu ca să i se împotrivescă lui Satana, care răcnește ca un leu și caută pe cine să înghită.

Să citim pasajul din Efeseni 6:13-18 și să vedem cum ne sfătuiește apostolul Pavel să ne apărăm de atacurile lui Satana.

Să observăm faptul că nu trebuie să luptăm prin puterea noastră. Trebuie să ne îmbrăcăm cu armura lui Dumnezeu și să rămânem în picioare pe Stânca Isus Hristos. De ce putem avea încredere în această Stâncă? Pentru că la cruce Isus a câștigat deja lupta împotriva lui Satana, iar acum luptă alături de noi.

Cu ce armură trebuie să ne îmbrăcăm ca să putem rămâne în picioare? Cu centura adevărului, cu platoșa neprihănirii lui Hristos și cu încălțările râvnei Evangheliei păcii. Ce alte părți ale armurii descoperim în versetele 16 și 17? După ce ne îmbrăcăm cu această armură, ce trebuie să mai facem? Citiți versetul 18: să ne rugăm neîncetat.

Aplicație

Probabil că ne este mai ușor să strângem frunzele din curte decât să ne împotrivim lui Satana. Cel puțin lucrul în curte se încheie mai devreme sau mai târziu, pe când lupta împotriva lui Satana continuă până la venirea lui Isus. Dar stați puțin! Există și o veste bună! Nu suntem singuri în această luptă; Isus este cu noi. Iar textul din Iacov 1:12 ne spune: „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.”

Discuție

1. Împotriva cui trebuie să luptăm?
2. Din ce este alcătuită armura pe care trebuie să o purtăm?
3. Cine ne dă certitudinea că vom învinge?

Activitate

Cereți-le copiilor să deseneze un scut mare pe o coală de hârtie. Ajutați-i să scrie textul de memorat în interiorul scutului. Spuneți-le că pot să păstreze scutul și să-l așeze pe perete în camera lor, ca să-și aducă aminte că Isus este cu ei.

Om preaiubit de Dumnezeu

Introducere

În urmă cu câțiva ani, a murit o femeie în vârstă. Toți membrii bisericii au venit la înmormântarea ei. Ea venise de obicei singură la biserică și membrii au crezut că nu avea rude. Însă la înmormântare au descoperit cu uimire că ea avea câțiva nepoți. Cu ocazia aceea, nepoților li s-a cerut să spună, rând pe rând, ce au apreciat cel mai mult la bunica lor. Concluzia a fost că femeia îi iubise pe toți nepoții atât de mult, încât fiecare se considera favoritul ei.

Povestire

Matthew și Steve au făcut o boacăină și nu aveau nicio cale de scăpare. În timp ce se jucau, Matthew a lovit mingea cu piciorul, iar mingea s-a dus peste gard, direct în fereastra casei domnului Johnson.

– Vai! au strigat amândoi deodată, îngroziți.

Primul gând care le-a venit în minte a fost să fugă înainte ca să iasă din casă domnul Johnson. Însă Steve dorea să-și recupereze mingea. Pe de altă parte, dacă nu ar fi rezolvat problema, ar fi dat de necaz, pentru că doreau să fie vecini buni.

– Mă duc să vorbesc cu domnul Johnson, zise Matthew.

– Vin și eu cu tine, se oferi Steve.

Nu le-a fost ușor să sune la ușă și să aștepte ca cineva să le răspundă. Ce aveau să zică? După câteva minute, doamna Johnson a deschis ușa. Lucrase în grădina din spatele casei și nu auzise când s-a spart fereastra. Din fericire, doamna Johnson și-a păstrat cumpătul și i-a lăsat pe băieți să-și ceară iertare.

– Sunteți foarte curajoși că ați venit să vă cereți iertare, le-a zis ea. Intrați puțin în casă, vă rog!

Cei doi băieți au intrat și au luat loc în bucătărie, iar doamna Johnson i-a servit cu fursecuri și cu un pahar cu lapte.

– Ne pare foarte rău că am spart geamul, a zis Steve pentru a treia oară. Vă rugăm să ne iertați.

– Stați liniștiți, le-a spus doamna Johnson, chiar doream să înlocuim geamul de la sufragerie. Dar cred că ar fi bine să vă găsiți alt loc de joacă, nu-i așa? Bine, să nu uitați să luați mingea!

Doamna Johnson a avut milă de ei și cei doi băieți nu au uitat niciodată ziua aceea.

Lecție

Într-o zi, Isus a povestit o întâmplare despre un băiat care s-a supărat pe tatăl lui (Luca 15:11-32). El nu era dispus să muncească din greu la fermă și dorea să plece. Nu mai avea răbdare să aștepte partea lui de avere până la moartea tatălui său, după cum se obișnuia! El dorea să o primească imediat! Tatăl știa că nu era obligat să îi dea băiatului partea lui de avere. Totuși i-a dat-o. Băiatul a luat banii, a plecat și a cheltuit tot ce avea. A venit apoi o foamete și viața era foarte grea. Mâncarea era scumpă, iar el nu mai avea niciun ban. A fost nevoit să păzească porcii, ca să poată supraviețui! Îi era atât de foame, încât ar fi mâncat bucuroș din hrana lor. Dar atunci și-a venit în fire.

Text de memorat:

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5:8)

Și-a adus aminte că la ferma tatălui său chiar și slujitorii mâncau bine. S-a hotărât să se întoarcă la tatăl lui și să-și ceară iertare. Știa că nu merita să mai fie băiatul lui. Dar spera că îl va primi măcar ca slujitor la fermă.

În timp ce se apropia de casă, tatăl l-a văzut și i-a ieșit în întâmpinare. Nu putea accepta să îl angajeze ca slujitor. L-a primit înapoi ca pe un fiu. L-a îmbrățișat cu dragoste și l-a repus în dreptul de moștenitor, chiar dacă el nu merita toate acestea.

Acesta este harul. Dumnezeu ne dă ceea ce noi nu merităm. Dumnezeu ne iubește pe fiecare în parte foarte mult. El nu ne aduce aminte cât de mult am păcătuit, ci ne îmbrățișează cu iubire. Acesta este harul.

Aplicație

Ai fi dispus să mori în locul unei rude bolnave? Puțini oameni ar fi dispuși să facă un asemenea gest. Însă, pe când eram noi păcătoși și nu-L cunoșteam pe Dumnezeu, Isus a murit pentru noi. El nu vrea să murim din cauza păcatelor noastre. Acum, întrucât El a murit pe cruce și a înviat, noi am primit iertarea și viața veșnică. Acesta este harul. Noi suntem poporul harului, care Îl așteptăm pe Isus să revină.

Discuție

1. Când păcătuim, ce putem să facem ca să îndreptăm lucrurile?
2. Ce este harul? Harul este ceea ce face Dumnezeu atunci când...
3. Enumeră trei binecuvântări prin care Dumnezeu Și-a manifestat harul față de tine săptămâna aceasta.

Activitate

Ajutați-i pe copii să le scrie bătrânilor din comunitate câte o scrisoare scurtă, în care să le vorbească despre harul lui Dumnezeu. Puteți să le sugerați să scrie și textul din Romani 5:8. Adunați scrisorile și publicați-le în buletinul bisericii sau citiți-le în plenum bisericii.

JEAN
KELLNER
lucrează
la postul
Radio
Adventist
Mondial cu
sediul în Silver
Spring
(Maryland,
SUA).

